

Bruksela, 23 maja 2018 r.
(OR. en)

9056/18

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0364 (COD)

EF 136
ECOFIN 432
CODEC 812

NOTA

Od:	Prezydencja
Do:	Delegacje
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającej dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów wyłączonych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału – <i>Tekst kompromisowy przygotowany przez prezydencję</i>

Delegacje otrzymują kompromisowy tekst przygotowany przez prezydencję dotyczący wyżej wymienionego wniosku. Tekst zostanie zaprezentowany Radzie w dniu 25 maja 2018 r.

Wniosek dotyczący

DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniającej dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów wyłączonych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE³ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁴ zostały przyjęte w odpowiedzi na kryzys finansowy, który rozpoczął się w latach 2007–2008. Te akty ustawodawcze w istotnej mierze przyczyniły się do wzmocnienia systemu finansowego w Unii oraz sprawiły, że instytucje stały się bardziej odporne na ewentualne przyszłe wstrząsy. Akty te, mimo nadzwyczaj kompleksowego charakteru, nie uwzględniały jednak wszystkich zidentyfikowanych problemów dotyczących instytucje. Ponadto niektóre z pierwotnie proponowanych środków objęto klauzulą przeglądu bądź też nie doprecyzowano ich wystarczająco, by umożliwić ich sprawne wdrożenie.
- (2) Niniejsza dyrektywa ma na celu uwzględnienie kwestii podniesionych w odniesieniu do przepisów, które okazały się niewystarczająco jasne i były w związku z tym przedmiotem rozbieżnych interpretacji lub które uznano za nadmiernie uciążliwe dla niektórych instytucji. Zawiera ona również dostosowania dyrektywy 2013/36/UE, które stały się konieczne albo w wyniku przyjęcia innych stosownych aktów prawa Unii, takich jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE⁵, albo w związku ze zmianami do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zaproponowanymi równolegle. Proponowane zmiany służą także lepszemu dostosowaniu aktualnych ram regulacyjnych do zmian zachodzących na arenie międzynarodowej, a tym samym wspieraniu spójności i porównywalności między poszczególnymi jurysdykcjami.

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

- (3) Finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej mogą być jednostkami dominującymi grup bankowych i stosowanie wymogów ostrożnościowych jest wymagane na podstawie skonsolidowanej sytuacji takich spółek holdingowych. Ponieważ instytucja kontrolowana przez takie spółki holdingowe nie zawsze jest w stanie zapewnić spełnienie wymogów na zasadzie skonsolidowanej w całej grupie, konieczne jest, by niektóre finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej zostały objęte bezpośrednim zakresem uprawnień nadzorczych na podstawie dyrektywy 2013/36/UE i rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w celu zapewnienia spełnienia wymogów na zasadzie skonsolidowanej. Należy zatem przewidzieć szczególną procedurę zatwierdzania oraz bezpośrednie uprawnienia nadzorcze w odniesieniu do niektórych finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, aby zapewnić bezpośrednią odpowiedzialność takich spółek holdingowych za spełnianie skonsolidowanych wymogów ostrożnościowych bez obejmowania tych spółek dodatkowymi wymogami ostrożnościowymi mającymi zastosowanie na zasadzie indywidualnej.
- (3a) Zatwierdzanie niektórych finansowych spółek holdingowych oraz nadzór nad nimi nie powinny uniemożliwiać grupom podejmowania decyzji w sprawie szczególnych rozwiązań wewnętrznych i podziału zadań w ramach grupy, według własnego uznania, tak aby zapewnić spełnianie skonsolidowanych wymogów, a także nie powinny uniemożliwiać podejmowania bezpośrednich działań nadzorczych względem tych instytucji w ramach grupy, które są zaangażowane w zapewnianie spełnienia wymogów ostrożnościowych na zasadzie skonsolidowanej.
- (3b) W szczególnych okolicznościach finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, które zostały utworzone w celu posiadania udziałów kapitałowych w przedsiębiorstwach, mogą zostać zwolnione z wymogu zatwierdzenia. Choć uznaje się, że finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zwolnione z tego wymogu mogą podejmować decyzje w ramach swojej zwykłej działalności, nie powinny one podejmować decyzji dotyczących zarządzania, decyzji operacyjnych ani decyzji finansowych mających wpływ na grupę lub jednostki zależne w grupie będące instytucjami lub instytucjami finansowymi. Oceniając spełnienie tego wymogu, właściwe organy powinny uwzględnić stosowne wymogi prawa spółek, któremu podlegają dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.

- (4) Organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany powierzono główne obowiązki, jeśli chodzi o nadzór skonsolidowany. Zatem konieczne jest, by organ ten był odpowiednio zaangażowany w zatwierdzanie finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz nadzór nad nimi. W przypadku gdy w państwie członkowskim, w którym znajduje się dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, organ sprawujący nadzór skonsolidowany jest różny od właściwego organu, zatwierdzanie to powinno następować w drodze wspólnej decyzji. Europejski Bank Centralny, realizując powierzone mu zadanie sprawowania nadzoru skonsolidowanego nad jednostkami dominującymi instytucji kredytowych zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013, powinien również wykonywać obowiązki związane z zatwierdzaniem finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz z nadzorem nad takimi spółkami.
- (5) Ze sprawozdania Komisji COM(2016) 510 z dnia 28 lipca 2016 r. wynika, że niektóre z zasad przewidzianych w dyrektywie 2013/36/UE, a mianowicie wymogi dotyczące odroczenia wypłaty i wypłaty w instrumentach określone w art. 94 ust. 1 lit. l) i m), są zbyt uciążliwe i niewspółmierne do korzyści osiąganych pod względem ostrożnościowym w przypadku stosowania tych wymogów w odniesieniu do małych i niezłożonych instytucji. Stwierdzono także, że koszty związane ze stosowaniem tych wymogów przekraczają korzyści osiągane pod względem ostrożnościowym w przypadku pracowników otrzymujących niskie wynagrodzenie zmienne, gdyż taka wysokość wynagrodzenia zmiennego nie stwarza dla tych pracowników żadnych zachęt do podejmowania nadmiernego ryzyka lub zachęty te są niewielkie. Choć co do zasady należy pozwolić państwom członkowskim na kształtowanie wymogów dotyczących wynagrodzenia, w odpowiednich przypadkach, w celu dostosowania się do dominujących praktyk w zakresie wynagrodzenia stosowanych na rynkach krajowych oraz do profilu stanowiska i obowiązków odnośnych pracowników, państwa członkowskie powinny mieć możliwość całkowitego zwolnienia co najmniej małych i niezłożonych instytucji i pracowników otrzymujących niskie wynagrodzenie przynajmniej z wymogów dotyczących odroczenia wypłaty i wypłaty w instrumentach.

- (6) Konieczne są jasne, spójne i zharmonizowane kryteria identyfikowania tych małych i niezłożonych instytucji, jak również niskich poziomów wynagrodzenia zmiennego, tak aby zapewnić zbieżność praktyk nadzorczych oraz wspierać równe warunki prowadzenia działalności przez instytucje i odpowiednią ochronę deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Jednocześnie należy przyznać państwom członkowskim pewną elastyczność, umożliwiającą modyfikowanie tych kryteriów w sytuacji, gdy uznają one to za konieczne.
- (7) Dyrektywa 2013/36/UE zawiera wymóg, by znaczna część każdego wynagrodzenia zmiennego, stanowiąca w każdym przypadku co najmniej 50 %, składała się z akcji lub odpowiadających im tytułów własności w pewnym stosunku w zależności od struktury prawnej danej instytucji, lub instrumentów związanych z akcjami albo równoważnych instrumentów niepieniężnych, w przypadku instytucji nienotowanej na giełdzie; oraz w miarę możliwości – alternatywne instrumenty Tier I lub Tier II, które spełniają określone warunki. Zasada ta ogranicza możliwość korzystania z instrumentów związanych z akcjami do instytucji nienotowanych na giełdzie i wymaga od instytucji notowanych na giełdzie korzystania z akcji. W sprawozdaniu Komisji COM(2016) 510 z dnia 28 lipca 2016 r. stwierdzono, że korzystanie z akcji może prowadzić do znacznych obciążeń administracyjnych i kosztów dla instytucji notowanych na giełdzie. Zarazem równoważne korzyści pod względem ostrożnościowym mogą zostać osiągnięte przez zezwolenie instytucjom notowanym na giełdzie na korzystanie z instrumentów związanych z akcjami, które odwzorowują wartość akcji. Możliwość korzystania z instrumentów związanych z akcjami należy zatem również przyznać instytucjom notowanym na giełdzie.
- (8) Nakładane przez właściwe organy narzuty na fundusze własne stanowią istotny czynnik decydujący o ogólnym poziomie funduszy własnych instytucji i mają znaczenie dla uczestników rynku, gdyż poziom dodatkowych funduszy własnych ma wpływ na ustalenie wartości progowej na potrzeby ograniczeń wypłat dywidend, premii oraz płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I. Należy jasno zdefiniować warunki, zgodnie z którymi należy nakładać narzuty kapitałowe, tak aby zapewnić spójne stosowanie przepisów we wszystkich państwach członkowskich i właściwe funkcjonowanie rynku.

- (9) Nakładane przez właściwe organy wymogi w zakresie dodatkowych funduszy własnych powinny być ustanawiane z uwzględnieniem konkretnej sytuacji danej instytucji i powinny być należycie uzasadnione. Wymogi w zakresie dodatkowych funduszy własnych mogą być nakładane w celu eliminowania ryzyka lub elementów ryzyka, które są wyraźnie wykluczone z wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 lub które są, choć niebezpośrednio, objęte tymi wymogami, wyłącznie w zakresie, w jakim uzna się to za konieczne w świetle konkretnej sytuacji danej instytucji. W hierarchii wymogów w zakresie funduszy własnych wymogi te powinny znaleźć się ponad minimalnymi wymogami w zakresie funduszy własnych i poniżej wymogu połączonego bufora. Specyficzny dla instytucji charakter wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych powinien zapobiec stosowaniu ich jako narzędzia eliminowania ryzyka makroostrożnościowego lub ryzyka systemowego. Jednak nie powinno to uniemożliwić właściwym organom eliminowania – w tym za pomocą wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych – ryzyka ponoszonego przez indywidualne instytucje na skutek ich działalności, w tym ryzyka odzwierciedlającego wpływ niektórych czynników ekonomicznych lub sytuacji na rynku na profil ryzyka indywidualnej instytucji.
- (9a) Przegląd i ocena nadzorcza powinny uwzględniać wielkość, strukturę i wewnętrzną organizację instytucji oraz charakter, zakres i złożoność ich działalności. W przypadku gdy różne instytucje mają podobne profile ryzyka, na przykład dlatego że realizują podobne modele działalności lub mają podobną geograficzną lokalizację ekspozycji lub przynależą do tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, właściwe organy powinny być w stanie dostosować metodykę procesu przeglądu i oceny nadzorczej tak, aby wychwycić wspólne cechy instytucji o tym samym profilu ryzyka oraz wspólne ryzyko dotyczące tych instytucji. Takie dostosowywanie nie powinno jednak uniemożliwiać właściwym organom należytego uwzględniania szczególnego ryzyka, na jakie narażone są poszczególne instytucje, ani zmieniać specyficznego dla instytucji charakteru nałożonych środków.

- (10) Wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni stanowi wymóg równoległy do opartych na ryzyku wymogów w zakresie funduszy własnych. W związku z tym wszelkie narzuty na fundusze własne nakładane przez właściwe organy celem uwzględnienia ryzyka nadmiernej dźwigni powinny stanowić uzupełnienie minimalnego wymogu dotyczącego wskaźnika dźwigni, a nie minimalnego opartego na ryzyku wymogu w zakresie funduszy własnych. Ponadto wszelki kapitał podstawowy Tier I, który instytucje wykorzystują do spełnienia nałożonych na nie wymogów związanych z dźwignią finansową, powinien móc być wykorzystany do spełnienia nałożonych na nie opartych na ryzyku wymogów w zakresie funduszy własnych, w tym wymogów połączonego bufora.
- (11) Właściwe organy powinny mieć możliwość informowania instytucji o wszelkich dostosowaniach kwoty kapitału przewyższającej minimalne wymogi w zakresie funduszy własnych, wymogi w zakresie dodatkowych funduszy własnych i wymóg połączonego bufora, której utrzymywania właściwe organy oczekują od danej instytucji w celu sprostania przyszłym scenariuszom warunków skrajnych. Ponieważ tego rodzaju wytyczne wyznaczają docelową wysokość kapitału, powinny być uznawane za nadrzędne wobec wymogów w zakresie funduszy własnych i wymogu połączonego bufora, a nieosiągnięcie takiej wartości docelowej nie powinno skutkować ograniczeniami dotyczącymi wypłat zysków przewidzianymi w art. 141 dyrektywy 2013/36/UE. Z uwagi na to, że wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych odzwierciedlają oczekiwania w zakresie nadzoru, ani dyrektywa 2013/36/UE, ani rozporządzenie (UE) 575/2013 nie powinny wprowadzać wymogu obowiązkowego ujawniania tego rodzaju wytycznych dotyczących kapitału ani zakazywać właściwym organom występowania o ujawnienie tych wytycznych. Jeżeli dana instytucja wielokrotnie nie osiąga docelowej wysokości kapitału, właściwy organ powinien być uprawniony do zastosowania środków nadzorczych oraz, w stosownych przypadkach, nałożenia wymogów w zakresie dodatkowych funduszy własnych.

- (12) Podmioty, które udzieliły odpowiedzi na wystosowane przez Komisję zaproszenie do składania uwag dotyczących unijnych ram regulacyjnych w dziedzinie usług finansowych, wskazywały, że obciążenia związane ze sprawozdawczością zwiększyły się w związku z tym, że właściwe organy wymagają składania systematycznych sprawozdań oprócz sprawozdań wynikających z wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. Komisja powinna przygotować sprawozdanie mające na celu wskazanie tych wymogów dotyczących dodatkowych systematycznych sprawozdań i ocenić, czy są one zgodne z zasadą jednolitego zbioru przepisów dotyczących sprawozdawczości nadzorczej.
- (13) Przepisy dyrektywy 2013/36/UE dotyczące ryzyka stopy procentowej wynikającego z działalności w ramach portfela bankowego są powiązane z odpowiednimi przepisami [rozporządzenia UE nr XX zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 575/2013], w którym ustanowiono dłuższy okres na ich wdrożenie przez instytucje. Aby ujednolicić stosowanie przepisów dotyczących ryzyka stopy procentowej wynikającego z działalności w ramach portfela bankowego, przepisy niezbędne do zapewnienia zgodności z odpowiednimi przepisami niniejszej dyrektywy powinny obowiązywać od tego samego dnia co odpowiednie przepisy rozporządzenia (UE) nr [XX].
- (13a) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim wdrażania w prawie krajowym środków wykonawczych mających na celu zwiększenie odporności systemu finansowego, takich jak np. limity pokrywania należności zabezpieczeniem, limity dTi, limity relacji wydatków na obsługę zadłużenia i inne instrumenty odnoszące się do standardów kredytowania.
- (14) Aby zharmonizować obliczanie ryzyka stopy procentowej wynikającego z działalności w ramach portfela bankowego, w przypadkach gdy wewnętrzne systemy instytucji służące do pomiaru tego ryzyka są niewystarczające, Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjęcia – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do opracowania szczegółów metody standardowej za pomocą regulacyjnych standardów technicznych określonych w art. 84 ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE.

- (15) Aby właściwe organy mogły sprawniej wskazywać instytucje, które mogą ponieść nadmierne straty w działalności w ramach portfela bankowego w wyniku ewentualnych zmian stóp procentowych, Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjęcia – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do określenia sześciu scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych, które wszystkie instytucje muszą stosować na potrzeby obliczeń zmian wartości ekonomicznej kapitału własnego zgodnie z art. 98 ust. 5, określenia wspólnych założeń, które instytucje muszą wdrożyć do swoich systemów wewnętrznych na potrzeby tychże obliczeń, oraz w odniesieniu do określenia ewentualnej potrzeby ustanowienia szczególnych kryteriów służących wskazaniu instytucji, w przypadku których może być uzasadnione zastosowanie środków nadzorczych w wyniku zmniejszenia się dochodu netto z tytułu odsetek na skutek zmian stóp procentowych.
- (16) ☐
- (17) ☐
- (18) Przed przyjęciem aktów zgodnie z art. 290 TFUE szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

- (19) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, to jest umocnienie i udoskonalenie już istniejącego prawodawstwa Unii z myślą o zapewnieniu jednolitych wymogów ostrożnościowych mających zastosowanie do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych w całej Unii, nie mogą zostać osiągnięte w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (20) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji co najmniej jednego dokumentu wyjaśniającego związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (21) W celu zagwarantowania, że wysokość antycyklicznych buforów kapitałowych odpowiednio odzwierciedla ryzyko nadmiernego wzrostu akcji kredytowej dla sektora bankowego, instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne powinny obliczać wielkość swoich specyficznych dla instytucji buforów jako średnią ważoną wskaźników bufora antycyklicznego mających zastosowanie w państwach, w których instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne posiadają ekspozycje kredytowe. Każde państwo członkowskie powinno zatem wyznaczyć organ odpowiedzialny za ustalanie wskaźnika bufora antycyklicznego dla ekspozycji znajdujących się w tym państwie członkowskim. Wskaźnik bufora powinien uwzględniać wzrost poziomu akcji kredytowej oraz zmiany wskaźnika kredytów do PKB w tym państwie członkowskim oraz wszelkie inne zmienne istotne z punktu widzenia zagrożeń dla stabilności systemu finansowego.

- (22) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość nałożenia na niektóre instytucje kredytowe wymogu utrzymywania – oprócz bufora zabezpieczającego i antycyklicznego bufora kapitałowego – również bufora ryzyka systemowego, w celu uniknięcia i złagodzenia długoterminowego ryzyka systemowego lub ryzyka makroostrożnościowego nieobjętego rozporządzeniem (UE) 575/2013 ani art. 131 dyrektywy 2013/36/UE, w przypadku występowania ryzyka zakłócenia w systemie finansowym, które może mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w danym państwie członkowskim. Wskaźnik bufora ryzyka systemowego powinien mieć zastosowanie do wszystkich ekspozycji lub do podzbioru ekspozycji oraz wszystkich instytucji lub do co najmniej jednego podzbioru tych instytucji, w przypadku gdy instytucje wykazują podobny profil ryzyka w swojej działalności biznesowej.
- (23) Oczekuje się, że ERRS będzie odgrywać kluczową rolę w koordynacji środków makroostrożnościowych, a także w przekazywaniu informacji na temat środków makroostrożnościowych planowanych w państwach członkowskich, zwłaszcza poprzez publikowanie informacji na temat przyjętych środków makroostrożnościowych na swojej stronie internetowej i poprzez wymianę informacji między organami na podstawie powiadomień o planowanych środkach makroostrożnościowych. Aby zapewnić podejmowanie przez państwa członkowskie stosownych działań politycznych, oczekuje się, że ERRS będzie monitorować, czy polityki makroostrożnościowe państw członkowskich są wystarczające i spójne, w tym poprzez monitorowanie, czy narzędzia są stosowane w sposób spójny i czy się nie powielają.
- (23a) Odnośne właściwe lub wyznaczone organy powinny dążyć do unikania stosowania środków makroostrożnościowych ustanowionych w dyrektywie 2013/36/UE i rozporządzeniu (UE) 575/2013 w sposób powielający się lub niespójny. W szczególności odnośne właściwe lub wyznaczone organy powinny należycie przeanalizować, czy środki podejmowane na podstawie art. 133 dyrektywy 2013/36/UE powielają się lub są niespójne z innymi istniejącymi lub planowanymi środkami przewidzianymi w art. 124, 164 lub 458 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

- (23b) Właściwe lub wyznaczone organy powinny być w stanie określić, na podstawie charakteru i dystrybucji ryzyka wpisanego w strukturę danej grupy, poziom lub poziomy stosowania bufora ryzyka innej instytucji o znaczeniu systemowym. W niektórych okolicznościach celowe może okazać się, aby właściwy lub wyznaczony organ wprowadził bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym wyłącznie na poziomie niższym niż najwyższy poziom konsolidacji.
- (23c) Zgodnie z metodyką oceny globalnych instytucji o znaczeniu systemowym opublikowaną przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego należności i zobowiązania transgraniczne danej instytucji są wskaźnikami jej globalnego znaczenia systemowego oraz wpływu, jaki jej upadłość może wyrzucić na globalny system finansowy. Wskaźniki te odzwierciedlają konkretne obawy dotyczące np. tego, że trudniej jest koordynować restrukturyzację i uporządkowaną likwidację instytucji prowadzących istotną działalność transgraniczną. Postępy poczynione w pracach nad wspólnym podejściem do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynikające ze wzmocnienia jednolitego zbioru przepisów oraz ustanowienia jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w znacznej mierze zwiększyły możliwości przeprowadzania uporządkowanej restrukturyzacji i likwidacji grup transgranicznych w ramach unii bankowej. W związku z tym i bez uszczerbku dla zdolności właściwych organów lub wyznaczonych organów do kierowania się osądem nadzorczym, należy obliczyć alternatywny wynik odzwierciedlający te postępy, a właściwe organy lub wyznaczone organy powinny go uwzględnić, dokonując oceny znaczenia systemowego instytucji kredytowych, bez wpływania na dane przekazywane komitetowi bazylejskiemu do celów określenia międzynarodowych denominatorów. EUNB powinien opracować zaktualizowany projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu ustalenia dodatkowej metodyki określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, tak aby umożliwić uwzględnienie w kontekście jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji specyfiki zintegrowanych europejskich ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Tę zaktualizowaną metodykę należy stosować wyłącznie do celów kalibracji bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym.
- (24) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2013/36/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2013/36/UE

W dyrektywie 2013/36/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:
 - 1) skreśla się pkt 4);
 - 1a) pkt 6) otrzymuje brzmienie:

„6) w Niemczech: «Kreditanstalt für Wiederaufbau», «Landwirtschaftliche Rentenbank», «Bremer Aufbau-Bank GmbH», «Hamburgische Investitions- und Förderbank», «Investitionsbank Berlin», «Investitionsbank des Landes Brandenburg», «Investitionsbank Schleswig-Holstein», «Investitions- und Förderbank Niedersachsen – NBank», «Investitions- und Strukturbank Rheinland-Pfalz», «L-Bank, Staatsbank für Baden-Württemberg», «LfA Förderbank Bayern», «NRW.BANK», «Saarländische Investitionskreditbank AG», «Sächsische Aufbaubank – Förderbank», «Thüringer Aufbaubank», przedsiębiorstw uznanych na podstawie «Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz» za organy realizujące politykę mieszkaniową państwa, których główną działalnością nie są operacje bankowe, oraz przedsiębiorstw uznanych w tej ustawie za niekomercyjne przedsiębiorstwa mieszkaniowe;”;
 - 1b) pkt 14) otrzymuje brzmienie:

„14) na Litwie: «kredito unijos» innych niż «centrinės kredito unijos»”;

1c) pkt 16) otrzymuje brzmienie:

„16) w Niderlandach: «Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV», «NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij», «NV Industriebank Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering», «Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij Oost NV» oraz «kredietunies»”;

2) dodaje się pkt 24) w brzmieniu:

„24) w Chorwacji: «kreditne unije» oraz «Hrvatska banka za obnovu i razvitak»”;

3) dodaje się pkt 25) w brzmieniu:

„25) na Malcie: «The Malta Development Bank»”;

4) dodaje się pkt 26) w brzmieniu:

„26) w Irlandii: «the Strategic Banking Corporation of Ireland»”;

b) ☐

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Do celów art. 34 i tytułu VII rozdział 3 podmioty, o których mowa w ust. 5 pkt 1) i pkt 3)–24) niniejszego artykułu, uznaje się za instytucje finansowe.”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się następujące punkty:

„60) „organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 18) dyrektywy 2014/59/UE;

61) „globalna instytucja o znaczeniu systemowym” oznacza globalną instytucję o znaczeniu systemowym zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt (132) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

62) „globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE” oznacza globalną instytucję o znaczeniu systemowym spoza UE zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt (133) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

63) „grupa” oznacza grupę zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt (137) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

64) „grupa z państwa trzeciego” oznacza grupę, w przypadku której jednostka dominująca ma siedzibę w państwie trzecim.”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku gdy wymóg lub uprawnienie nadzorcze przewidziane w niniejszej dyrektywie lub w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 mają zastosowanie na poziomie skonsolidowanym lub subskonsolidowanym terminy „instytucja”, „dominująca instytucja z państwa członkowskiego”, „unijna instytucja dominująca” i „jednostka dominująca” obejmują także:

a) finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, które zostały zatwierdzone zgodnie z art. 21a; oraz

b) wyznaczone instytucje kontrolowane przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową, unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, w przypadku gdy odnośna dominująca spółka nie podlega zatwierdzaniu zgodnie z art. 21a ust. 3a;

c) finansowe spółki holdingowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej lub instytucje wyznaczone zgodnie z art. 21a ust. 5 lit. d)

do celów zapewnienia, że te wymogi są stosowane i uprawnienia nadzorcze są wykonywane na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej zgodnie z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013.”;

3) art. 4 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Państwa członkowskie zapewniają, by – w przypadku gdy organy inne niż właściwe organy dysponują uprawnieniami w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – te inne organy ściśle współpracowały i konsultowały się z właściwymi organami w odniesieniu do przygotowania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz we wszystkich innych sytuacjach, w których jest to wymagane na podstawie niniejszej dyrektywy, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE⁶ lub rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

4) art. 8 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wymogów mających zastosowanie do akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji lub, w przypadku gdy nie istnieją znaczne pakiety akcji, do 20 największych akcjonariuszy lub udziałowców, zgodnie z art. 14; oraz”;

5) w art. 9 dodaje się następujące nowe ustępy:

„3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNB o krajowych przepisach, które wyraźnie zezwalają przedsiębiorstwom innym niż instytucje kredytowe na działalność polegającą na przyjmowaniu od ludności depozytów i innych środków finansowych podlegających zwrotowi.

4. Na podstawie niniejszego artykułu państwa członkowskie nie mogą zwalniać instytucji kredytowych z wymogów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EEG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

- 6) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Program działalności i struktura organizacyjna

Państwa członkowskie wymagają, aby do wniosków o udzielenie zezwolenia dołączane były program działalności, który określa planowane rodzaje działalności, oraz struktura organizacyjna instytucji kredytowej, w tym wskazanie jednostek dominujących, finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej w ramach grupy.”;

- 7) art. 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy odmawiają udzielenia zezwolenia na rozpoczęcie działalności przez instytucję kredytową, jeśli, mając na uwadze potrzebę zapewnienia należytego i ostrożnego zarządzania instytucją kredytową, nie są przekonane co do odpowiedniości akcjonariuszy lub udziałowców zgodnie z kryteriami określonymi w art. 23 ust. 1. Stosuje się art. 23 ust. 2 i 3 oraz art. 24.”;

- 8) art. 18 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) nie spełnia już wymogów ostrożnościowych określonych w częściach trzeciej, czwartej lub szóstej – z wyjątkiem wymogów określonych w art. 92a i 92b – rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub nałożonych zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) lub art. 105 niniejszej dyrektywy lub nie gwarantuje już zdolności wywiązywania się ze zobowiązań wobec swoich wierzycieli, a w szczególności nie zapewnia już bezpieczeństwa aktywom powierzonym jej przez deponentów;”;

- 9) dodaje się art. 21a i 21b w brzmieniu:

Zatwierdzanie finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej

1. Dominujące finansowe spółki holdingowe z państwa członkowskiego, dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijne dominujące finansowe spółki holdingowe i unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej występują o zatwierdzenie zgodnie z niniejszym artykułem. Inne finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej występują o zatwierdzenie zgodnie z niniejszym artykułem w przypadku gdy są zobowiązane do zastosowania się do przepisów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 575/201 na zasadzie subskonsolidowanej.
2. Do celów ust. 1 finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, o których mowa w ust. 1, udostępniają organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany i, jeżeli jest to różny organ, właściwemu organowi w państwie członkowskim, w którym spółki te mają siedzibę informacje na temat:
 - a) struktury organizacyjnej grupy, której częścią jest dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z jasnym wskazaniem swoich jednostek zależnych i w stosownym przypadku jednostek dominujących, oraz lokalizacji i rodzaju działalności prowadzonej przez każdy z podmiotów w ramach grupy;
 - b) nominacji co najmniej dwóch osób faktycznie kierujących daną finansową spółką holdingową lub daną finansową spółką holdingową o działalności mieszanej i zgodności z wymogami określonymi w art. 121 o kwalifikacjach dyrektorów;
 - c) zgodności z kryteriami określonymi w art. 14 dotyczącym akcjonariuszy i udziałowców, w przypadku gdy jednostką zależną danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jest instytucja kredytowa;

- d) struktury organizacyjnej i dystrybucji zadań w ramach grupy;
- e) wszelkie inne informacje, które mogą być niezbędne do przeprowadzenia oceny, o której mowa w ust. 3 i 3a.

W przypadku gdy zatwierdzenie finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej odbywa się równocześnie z oceną, o której mowa w art. 22, właściwy organ do celów tego artykułu koordynuje, w stosownym przypadku, działania z organem sprawującym nadzór skonsolidowany określonym w art. 111, i, jeżeli jest to różny organ, z właściwym organem w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej. W tym przypadku okres oceny, o którym mowa w art. 22 ust. 3 akapit drugi, zostaje zawieszony na okres dłuższy niż 20 dni roboczych, aż do zakończenia procedury określonej w art. 21a.

- 3. Zatwierdzenia finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej można dokonać na podstawie niniejszego artykułu wyłącznie wtedy, gdy spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:
 - a) struktura organizacyjna i dystrybucja zadań w ramach grupy są adekwatne do celów spełniania wymogów nałożonych niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej oraz w szczególności, skutecznie przyczyniają się do:
 - (i) koordynowania wszystkich jednostek zależnych danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, w tym, w razie potrzeby, w drodze odpowiedniej dystrybucji zadań wśród instytucji będących jednostkami zależnymi;
 - (ii) zapobiegania konfliktom wewnątrzgrupowym lub rozwiązywania ich; oraz
 - (iii) wdrażania ogólnogrupowych polityk określonych przez dominującą finansową spółkę holdingową lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w całej grupie;

- b) struktura organizacyjna grupy, której częścią jest dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nie utrudnia ani w żaden sposób nie uniemożliwia skutecznego nadzoru nad instytucjami będącymi jednostkami zależnymi lub instytucjami dominującymi w odniesieniu do indywidualnych, skonsolidowanych lub w stosownych przypadkach subskonsolidowanych wymogów, którym one podlegają. W ocenie tego kryterium uwzględnia się w szczególności pozycję danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w grupie wielopoziomowej, strukturę akcjonariuszy oraz rolę danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w tej grupie;
- c) zostały spełnione kryteria przewidziane w art. 14 i wymogi przewidziane w art. 121.

3a. Zatwierdzenie finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na podstawie niniejszego artykułu nie jest wymagane, gdy spełnione zostały wszystkie poniższe warunki:

- a) główną działalnością finansowej spółki holdingowej jest nabywanie pakietów akcji w jednostkach zależnych lub gdy główną działalnością finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej względem instytucji lub instytucji finansowych jest nabywanie pakietów akcji w jednostkach zależnych;
- b) dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie zostały wyznaczone jako podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w żadnej z grup objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej grupy zgodnie ze strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonej przez odnośny organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie dyrektywy 2014/59/UE;
- c) instytucja kredytowa będąca jednostką zależną została wyznaczona jako podmiot odpowiedzialny za zapewnienie spełniania przez daną grupę wymogów ostrożnościowych na zasadzie skonsolidowanej, udostępniono jej wszystkie niezbędne środki i upoważniono ją prawnie do skutecznego wywiązania się z tych obowiązków;

- d) dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie uczestniczą w podejmowaniu decyzji dotyczących zarządzania, decyzji operacyjnych ani decyzji finansowych mających wpływ na grupę lub jej jednostki zależne będące instytucjami lub instytucjami finansowymi;
- e) nic nie utrudnia skutecznego nadzoru nad grupą na zasadzie skonsolidowanej.

Finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej zwolnione z wymogu zatwierdzenia zgodnie z niniejszym ustępem nie są wyłączone z zakresu konsolidacji określonego w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013.

4. Określony zgodnie z art. 111 organ sprawujący nadzór skonsolidowany na bieżąco monitoruje spełnianie warunków, o których mowa w ust. 3, lub w stosownym przypadku w ust. 3a. Finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej udostępniają organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany określone zgodnie z art. 111 informacje, które są konieczne do bieżącego monitorowania struktury organizacyjnej grupy oraz spełniania warunków, o których mowa w ust. 3, lub w stosownym przypadku w ust. 3a. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje te informacje właściwemu organowi w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.
5. W przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany stwierdził, że warunki określone w ust. 3 nie są lub przestały być spełniane, dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zostają objęte środkami nadzorczymi w celu zapewnienia lub przywrócenia, stosownie do przypadku, ciągłości i integralności nadzoru skonsolidowanego i zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/201 na zasadzie skonsolidowanej. W przypadku finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej środki nadzorcze uwzględniają w szczególności skutki dla konglomeratów finansowych.

Środki nadzorcze mogą polegać na:

- a) zawieszeniu prawa wykonywania głosu z akcji lub udziałów instytucji będących jednostkami zależnymi, posiadanych przez finansową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;
 - b) wydawaniu nakazów sądowych lub sankcji wobec finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub członków organu zarządzającego i kadry kierowniczej, z zastrzeżeniem art. 65–72;
 - c) udzielaniu instrukcji lub wskazówek finansowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej co do przekazywania swoim akcjonariuszom udziałów kapitałowych w jednostkach zależnych będących instytucjami;
 - d) wyznaczeniu na czas określony innej finansowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub instytucji w ramach grupy jako podmiotu odpowiedzialnego za zapewnienie spełniania wymogów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na zasadzie skonsolidowanej;
 - e) ograniczeniu lub zakazaniu wypłat zysków lub odsetek akcjonariuszom;
 - f) nałożeniu na finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej wymogu zbycia lub zmniejszenia pakietów akcji w instytucjach lub podmiotach sektora finansowego;
 - g) nałożeniu na finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej wymogu przedstawienia planu dotyczącego natychmiastowego przywrócenia zgodności z wymogami.
6. W przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany stwierdził, że warunki określone w ust. 3a przestały być spełniane, dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej występują o zatwierdzenie zgodnie z niniejszym artykułem.

7. Do celów podejmowania decyzji w sprawie zatwierdzenia i zwolnienia z wymogu zatwierdzenia, o których mowa, odpowiednio, w ust. 3 i 3a, oraz w sprawie środków nadzorczych, o których mowa w ust. 5 i 6, w przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany jest różny od właściwego organu w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, te dwa organy współpracują ze sobą, prowadząc pełne konsultacje. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przygotowuje ocenę dotyczącą kwestii, o których mowa w ust. 3, 3a, 5 i 6, stosownie do przypadku, i przekazują tę ocenę właściwemu organowi w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej. Te dwa organy dołożą wszelkich starań, aby wypracować wspólną decyzję w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wyżej wspomnianej oceny.

Wspólna decyzja jest należycie udokumentowana i zawiera uzasadnienie. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany przekazuje tę wspólną decyzję danej finansowej spółce holdingowej lub danej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej.

W razie sporu organ sprawujący nadzór skonsolidowany lub właściwy organ w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nie podejmują decyzji i kierują sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Właściwe organy podejmują wspólną decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie dwóch miesięcy lub po wypracowaniu wspólnej decyzji.

- 7a. W przypadku finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej – jeżeli organ sprawujący nadzór skonsolidowany określony zgodnie z art. 111 lub właściwy organ w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, jest różny od koordynatora określonego zgodnie z art. 10 dyrektywy 2002/87/WE, do celów podejmowania decyzji lub wspólnych decyzji, o których mowa w ust. 3, 3a, 5 i 6, stosownie do przypadku, wymagana jest zgoda koordynatora. W przypadku gdy wymagana jest zgoda koordynatora, spór zostaje rozstrzygnięty przez stosowne Europejskie Urzędy Nadzoru, które podejmują decyzję w terminie jednego miesiąca. Decyzja, wspólna decyzja lub rozstrzygnięcie sporu są bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z dyrektyw 2002/87/WE lub 2009/138/WE.
8. W przypadku odmowy zatwierdzenia danej finansowej spółki holdingowej lub danej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na podstawie niniejszego artykułu, organ sprawujący nadzór skonsolidowany powiadamia wnioskodawcę o decyzji i o jej powodach w terminie czterech miesięcy od daty otrzymania wniosku lub, jeśli wniosek jest niekompletny, w terminie czterech miesięcy od dnia otrzymania pełnych informacji wymaganych do podjęcia decyzji.

W każdym przypadku decyzję o zatwierdzeniu lub o odmowie zatwierdzenia podejmuje się w terminie sześciu miesięcy od daty otrzymania wniosku. Do odmowy załącza się w razie konieczności jeden ze środków, o których mowa w ust. 5.

Artykuł 21b

Pośrednia unijna jednostka dominująca

1. Co najmniej dwie instytucje w Unii, które wchodzą w skład tej samej grupy z państwa trzeciego, posiadają jedną pośrednią unijną jednostkę dominującą z siedzibą w Unii.
- 1a. Właściwe organy mogą zezwolić instytucjom, o których mowa w ust. 1, na posiadanie dwóch pośrednich unijnych jednostek dominujących, w przypadku gdy właściwe organy stwierdzą, że jedna pośrednia unijna jednostka dominująca nie spełniałaby obowiązkowego wymogu zgodnie z przepisami państwa trzeciego, w którym znajduje się siedziba zarządu najwyższej jednostki dominującej należącej do grupy z państwa trzeciego.
2. Pośrednia unijna jednostka dominująca jest instytucją kredytową posiadającą zezwolenie wydane zgodnie z art. 8 lub finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej zatwierdzoną zgodnie z art. 21a.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku gdy żadna z instytucji, o których mowa w ust. 1, nie jest instytucją kredytową lub gdy druga pośrednia unijna jednostka dominująca musi zostać ustanowiona w związku z działalnością inwestycyjną celem spełnienia obowiązkowego wymogu, o którym mowa w ust. 1a, pośrednia unijna jednostka dominująca lub druga pośrednia unijna jednostka dominująca mogą, odpowiednio, być firmą inwestycyjną posiadającą zezwolenie wydane zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2014/65/UE.

3. Przepisy ust. 1, 1a i 2 nie mają zastosowania w przypadku, gdy całkowita wartość aktywów w Unii grupy z państwa trzeciego wynosi mniej niż 40 mld EUR.

4. Do celów niniejszego artykułu całkowita wartość aktywów w Unii grupy z państwa trzeciego stanowi sumę:
- a) kwoty łącznych aktywów każdej instytucji w Unii należącej do grupy z państwa trzeciego, która to kwota wynika z ich skonsolidowanego bilansu lub z poszczególnych bilansów, w przypadku gdy bilans instytucji nie jest skonsolidowany; oraz
 - b) kwoty łącznych aktywów każdego oddziału grupy z państwa trzeciego posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w Unii zgodnie z art. 47.
5. Właściwe organy przekazują EUNB następujące informacje odnoszące się do każdej grupy z państwa trzeciego działającej na obszarze objętym ich jurysdykcją:
- a) nazwy i kwotę łącznych aktywów nadzorowanych instytucji należących do grupy z państwa trzeciego;
 - b) nazwy i kwotę łącznych aktywów odpowiadających oddziałom, które uzyskały zezwolenie w tym państwie członkowskim na podstawie art. 47 oraz rodzaje działalności, do których prowadzenia instytucje te są uprawnione;
 - c) nazwę i formę prawną każdej pośredniej unijnej jednostki dominującej ustanowionej w danym państwie członkowskim oraz nazwę grupy z państwa trzeciego, do której jednostka ta należy.

6. EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wykaz wszystkich grup z państwa trzeciego działających w Unii oraz ich pośrednich unijnych jednostek dominujących, stosownie do przypadku.

Właściwe organy zapewniają, by każda instytucja podlegająca ich jurysdykcji, która wchodzi w skład grupy z państwa trzeciego, spełniała jeden z następujących warunków:

- a) posiadała pośrednią unijną jednostkę dominującą;
 - b) była pośrednią unijną jednostką dominującą;
 - c) była jedyną instytucją danej grupy z państwa trzeciego znajdującą się w Unii; lub
 - d) wchodziła w skład grupy z państwa trzeciego, której łączna wartość aktywów w Unii wynosi mniej niż 40 mld EUR.
7. W drodze odstępstwa od ust. 1 grupy działające za pośrednictwem więcej niż jednej instytucji w Unii, których łączna wartość aktywów wynosi co najmniej 40 mld EUR w dniu [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy], posiadają pośrednią unijną jednostkę dominującą lub, w przypadku określonym w ust. 1a, dwie pośrednie unijne jednostki dominujące do dnia [data rozpoczęcia stosowania dyrektywy + cztery lata].
8. Do dnia [data rozpoczęcia stosowania dyrektywy + sześć lat] Komisja, po konsultacji z EUNB, dokonuje przeglądu wymogów nałożonych na instytucje na podstawie niniejszego artykułu i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym. W sprawozdaniu tym analizuje się:
- a) czy wymogi określone w niniejszym artykule są możliwe do spełnienia, konieczne i proporcjonalne oraz czy inne środki byłyby właściwsze;
 - b) czy wymogi nałożone na instytucje w niniejszym artykule powinny zostać zmienione, by odzwierciedlić najlepsze praktyki międzynarodowe.”;

10) art. 23 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) reputacja, wiedza, umiejętności i doświadczenie, zgodnie z art. 91 ust. 1, wszystkich członków organu zarządzającego, którzy będą kierować działalnością instytucji kredytowej w wyniku planowanego nabycia;”;

11) w art. 47 wprowadza się następujące zmiany:

a) po ust. 1 dodaje się nowy ust. 1a:

„1a. Państwa członkowskie nakładają na oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w państwie trzecim wymóg składania właściwym organom co najmniej raz w roku sprawozdań zawierających następujące informacje na temat:

- a) łącznych aktywów odpowiadających działalności oddziału, który uzyskał zezwolenie w tym państwie członkowskim;
- b) płynnych aktywów, które dany oddział ma do dyspozycji, w szczególności dostępności płynnych aktywów w walutach Unii;
- c) funduszy własnych, które dany oddział ma do dyspozycji;
- d) rozwiązań w zakresie ochrony depozytów będących do dyspozycji deponentów w danym oddziale;
- e) stosowanych przez oddziały rozwiązań w zakresie zarządzania ryzykiem;

- f) rozwiązań w zakresie zarządzania, w tym osób pełniących najważniejsze funkcje w działalności danego oddziału;
 - g) planu naprawczego obejmującego dany oddział; oraz
 - h) wszelkie inne informacje, które właściwy organ uzna niezbędne, by umożliwić kompleksowe monitorowanie działalności oddziału.”;
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy powiadamiają EUNB o:

- a) wszystkich zezwoleniach dla oddziałów udzielonych instytucjom kredytowym mającym siedzibę zarządu w państwie trzecim oraz o wszelkich zmianach dotyczących tych zezwoleń;
- b) łącznych aktywach możliwych do przypisania posiadającym zezwolenie oddziałom instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w państwie trzecim oraz o łącznych zobowiązaniach odpowiadających tym oddziałom, zgodnie z ich okresowymi sprawozdaniami; oraz
- c) nazwie grupy z państwa trzeciego, do której należy oddział posiadający zezwolenie.

EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wykaz wszystkich oddziałów z państw trzecich posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności w państwach członkowskich, ze wskazaniem państwa członkowskiego.”;

- c) po ust. 2 dodaje się nowy ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Właściwe organy nadzorujące oddziały instytucji kredytowych mających siedzibę zarządu w państwie trzecim oraz właściwe organy instytucji, które są częścią tej samej grupy z państwa trzeciego, blisko współpracują, dążąc do zapewnienia, by cała działalność grupy z państwa trzeciego w Unii podlegała kompleksowemu nadzorowi w celu zapobiegania obchodzeniu wymogów mających zastosowanie do grup z państw trzecich na podstawie niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w celu zapobiegania wszelkiemu szkodliwemu wpływowi na stabilność finansową Unii.

EUNB ułatwia współpracę właściwych organów do celów akapitu pierwszego, w tym podczas weryfikowania, czy przestrzega się progu, o którym mowa w art. 21b ust. 3.”;

11a) Dodaje się nowy art. 58a w brzmieniu:

„Artykuł 58a

Przekazywanie informacji organom międzynarodowym i europejskim

1. Niezależnie od art. 53 ust. 1 i art. 54 właściwe organy mogą, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 2–5 przekazywać lub udostępniać niektóre informacje:
 - a) Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu i Bankowi Światowemu do celów ocen na potrzeby programu oceny sektora finansowego;
 - b) Bankowi Rozrachunków Międzynarodowych na potrzeby ilościowych badań skutków;
 - c) Radzie Stabilności Finansowej na potrzeby jej funkcji nadzorczej;
 - d) Komisji Europejskiej;
 - e) Europejskiemu Mechanizmowi Stabilności i Europejskiemu Instrumentowi Stabilności Finansowej; oraz

- f) organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji.

2. Właściwe organy mogą przekazywać informacje poufne na wyraźny wniosek odnośnego organu, jedynie w przypadku gdy są spełnione co najmniej następujące warunki:

- a) wniosek jest należycie uzasadniony w świetle konkretnych zadań wykonywanych przez organ występujący z wnioskiem zgodnie z jego ustawowym mandatem;
- b) wniosek jest wystarczająco precyzyjny w odniesieniu do charakteru, zakresu i formy wymaganych informacji oraz w odniesieniu do sposobu ich ujawnienia lub przekazania;
- c) wymagane informacje są bezwzględnie konieczne do realizacji konkretnych zadań wykonywanych przez organ występujący z wnioskiem i nie wychodzą poza ustawowe zadania powierzone temu organowi;
- d) informacje są przekazywane lub ujawniane wyłącznie osobom bezpośrednio zaangażowanym w realizację konkretnego zadania;
- e) osoby posiadające dostęp do informacji podlegają wymogom dochowania tajemnicy zawodowej lub służbowej co najmniej równoważnym wymogom, o których mowa w art. 53 ust. 1.

3. W przypadku gdy z wnioskiem występuje jeden z podmiotów, o których mowa w ust. 1 lit. a)–e), właściwe organy mogą przekazać wyłącznie informacje zbiorcze lub zanonimizowane, a inne informacje mogą udostępnić jedynie w lokalu danego właściwego organu.

4. W przypadku gdy z wnioskiem występuje jeden z organów, o których mowa w ust. 1 lit. f), każde przekazanie informacji odbywa się za pośrednictwem zabezpieczonych kanałów komunikacji między właściwym organem a organem, który wystąpił z wnioskiem.

5. W zakresie, w jakim ujawnienie informacji wiąże się z koniecznością przetwarzania danych osobowych, przetwarzanie takich danych przez podmiot, który wystąpił z wnioskiem, prowadzone jest zgodnie z mającymi zastosowanie wymogami rozporządzenia 2016/679.”;

11b) art. 64 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia nadzorcze do interwencji w działalność instytucji, finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, które to uprawnienia są niezbędne do wykonywania przez te organy ich funkcji, w tym w szczególności prawo do cofnięcia zezwolenia zgodnie z art. 18, uprawnienia wymagane zgodnie z art. 102, uprawnienia określone w art. 104 i 105 oraz uprawnienia do podejmowania środków, o których mowa w art. 21a.”;

11c) w art. 66 ust. 1 dodaje się lit. e) w brzmieniu:

„e) niewystąpienia o zatwierdzenie z naruszeniem art. 21a lub wszelkiego innego naruszenia wymogów określonych w art. 21.”;

11d) w art. 67 ust. 1 dodaje się lit. q) w brzmieniu:

„q) instytucja dominująca, dominująca finansowa spółka holdingowa lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie podejmuje żadnych działań, które mogą być wymagane, by zapewnić spełnianie wymogów ostrożnościowych określonych w częściach trzeciej, czwartej, szóstej lub siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub nałożonych zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) lub art. 105 niniejszej dyrektywy na poziomie skonsolidowanym lub subskonsolidowanym.”;

12) art. 75 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy gromadzą informacje ujawnione zgodnie z kryteriami ujawniania informacji ustanowionymi w art. 450 ust. 1 lit. g), h), i) oraz k) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wykorzystują te informacje w celu przeprowadzenia analiz porównawczych tendencji i praktyk w dziedzinie wynagrodzeń. Właściwe organy przekazują te informacje EUNB.”;

13) art. 84 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 84

Ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego

1. Właściwe organy zapewniają, by instytucje wdrożyły wewnętrzne systemy lub stosowały standardową metodykę w celu identyfikacji i oceny ryzyka z tytułu potencjalnych zmian stóp procentowych, które wpływają zarówno na wartość ekonomiczną kapitału własnego, jak i na wynik odsetkowy netto z działalności w ramach portfela bankowego instytucji, a także do celów zarządzania takim ryzykiem i jego ograniczania.
2. Właściwe organy zapewniają, by instytucje wdrożyły systemy w celu oceny i monitorowania ryzyka z tytułu potencjalnych zmian spreadów kredytowych, które wpływają zarówno na wartość ekonomiczną kapitału własnego, jak i na wynik odsetkowy netto z działalności w ramach portfela bankowego instytucji.
3. Właściwe organy mogą nałożyć na daną instytucję wymóg stosowania standardowej metodyki, o której mowa w ust. 1, w przypadku gdy wewnętrzne systemy wdrożone przez tę instytucję na potrzeby oceny ryzyka, o którym mowa w ust. 1, są niezadowalające.
4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych służących określeniu, do celów niniejszego artykułu, szczegółów standardowej metodyki, którą instytucje mogą stosować na potrzeby oceny ryzyka, o którym mowa w ust. 1.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [rok po wejściu w życie].

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE)nr 1093/2010.

5. EUNB wydaje wytyczne w celu określenia:

- a) kryteriów oceny – dokonywanej przez wewnętrzny system instytucji – ryzyka, o którym mowa w ust.1;
- b) kryteriów dokonywanej przez instytucje identyfikacji ryzyka, o którym mowa w ust.1, oraz kryteriów zarządzania przez nie tym ryzykiem i jego ograniczania;
- c) kryteriów oceny i monitorowania – prowadzonych instytucji – ryzyka, o którym mowa w ust. 2;
- d) kryteriów służących ustaleniu, które wewnętrzne systemy wdrożone przez instytucje do celów ust. 1 są niezadowalające, o czym mowa w ust. 3.

EUNB wyda te wytyczne do dnia [rok po wejściu w życie].”;

14) art. 85 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy zapewniają wdrożenie przez instytucje polityk i procedur służących do oceny ekspozycji na ryzyko operacyjne, w tym ryzyko modelu i ryzyko wynikające z outsourcingu, oraz do zarządzania taką ekspozycją, jak również polityk i procedur stosowanych w razie zdarzeń rzadko występujących, lecz mających poważne skutki. Instytucje określają, co stanowi ryzyko operacyjne do celów wspomnianych polityk i procedur.”;

15) w art. 92 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się ust. 1;

b) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje, ustanawiając i stosując politykę łącznych wynagrodzeń – obejmującą wynagrodzenia i uznaniowe świadczenia emerytalne – dla kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka tych instytucji, przestrzegały następujących wymogów w sposób i w zakresie, które odpowiadają ich wielkości i strukturze organizacyjnej oraz charakterowi, zakresowi i złożoności ich działalności.”;

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Do celów ust. 2 do kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji, należą co najmniej:

a) wszyscy członkowie organu zarządzającego instytucji oraz kadra kierownicza wyższego szczebla;

b) pracownicy pełniący obowiązki kierownicze względem funkcji kontrolnych instytucji i istotnych jednostek gospodarczych;

d) pracownicy uprawnieni do znacznego wynagrodzenia w poprzednim roku obrachunkowym, o ile spełniono następujące warunki:

- (i) wynagrodzenie pracownika wynosi co najmniej 500 000 EUR i jest równe średniemu wynagrodzeniu przyznanemu organowi zarządzającemu i kadrze kierowniczej wyższego szczebla instytucji, o których mowa w lit. a), lub przewyższa to średnie wynagrodzenie;
- (ii) pracownik prowadzi działalność zawodową w ramach istotnej jednostki gospodarczej, a działalność ta jest tego rodzaju, który ma znaczny wpływ na profil ryzyka danej jednostki gospodarczej.”;

16) w art. 94 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. l) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) akcje lub, w zależności od struktury prawnej danej instytucji, równoważne tytuły własności lub instrumenty związane z akcjami lub, w zależności od struktury prawnej danej instytucji, równoważne instrumenty niepieniężne;”;

aa) W ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

„EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia klas instrumentów, które spełniają warunki określone w ust. 1 lit. l) ppkt (ii).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 marca 2014 r.

EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających – na potrzeby wskazania pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji, o czym mowa w art. 92 ust. 3 – kryteria służące ustaleniu poniższych elementów:

- a) obowiązki kierownicze, funkcje kontrolne i istotne jednostki gospodarcze;
- b) istotne jednostki gospodarcze i znaczny wpływ na profil ryzyka odnośnej jednostki gospodarczej; oraz
- c) inne kategorie pracowników, których nie wymieniono wyraźnie w art. 92 ust. 3, a których działalność wpływa na profil ryzyka tych instytucji w sposób tak samo istotny co w przypadku kategorii pracowników, które wymieniono w tym artykule.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [6 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy].

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. W drodze odstępstwa od ust. 1 wymogi określone w lit. l) i m) oraz lit. o) akapit drugi nie mają zastosowania co najmniej do:

- a) instytucji, która nie jest dużą instytucją zdefiniowaną w art. 430a pkt (1) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i której wartość aktywów – średnio oraz na zasadzie indywidualnej lub, w stosownych przypadkach, skonsolidowanej, zgodnie z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 – nie przekracza 5 mld EUR w czteroletnim okresie bezpośrednio poprzedzającym bieżący rok obrachunkowy;
- b) pracownika, którego roczne wynagrodzenie zmienne nie przekracza 50 000 EUR ani jednej trzeciej rocznego łącznego wynagrodzenia tego pracownika. Do celów niniejszej litery państwa członkowskie mogą zmodyfikować wartości progowe, o których mowa w niniejszej literze, z uwzględnieniem szczególnego charakteru praktyk w zakresie wynagrodzenia stosowanych na odnośnym rynku krajowym oraz obowiązków i profilu stanowiska tych pracowników.

3a. Państwo członkowskie może:

- a) obniżyć próg, o którym mowa w ust. 3 lit. a) dla instytucji innych niż duża instytucja zdefiniowana w art. 430a pkt (1) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przy uwzględnieniu charakteru i zakresu ich działalności, ich struktury organizacyjnej lub, w stosownych przypadkach, cech grupy, do której należą; lub
- b) podwyższyć próg, o którym mowa w ust. 3 lit. a), do maksymalnie 15 mld EUR, pod warunkiem że instytucja ta nie jest dużą instytucją zdefiniowaną w art. 430a pkt (1) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i spełnia kryteria określone w art. 430a pkt (4) lit. b)–e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

4. Do dnia [cztery lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy] Komisja, w ścisłej współpracy z EUNB, przeprowadzi przegląd i sporządzi sprawozdanie na temat stosowania ust. 3 i 3a oraz przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.

5. EUNB przyjmuje wytyczne ułatwiające wdrożenie ust. 3 i 3a zapewniające ich spójne stosowanie.”;

17) w art. 97 wprowadza się następujące zmiany:

- a) skreśla się ust. 1 lit. b);
- b) po ust. 4 dodaje się nowy ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Właściwe organy mogą dostosować metodyki stosowania procesu przeglądu i oceny, o którym mowa w ust. 1, w celu uwzględnienia instytucji o podobnym profilu ryzyka, na przykład o podobnych modelach działalności lub o podobnej lokalizacji geograficznej ekspozycji. Takie dostosowane metodyki mogą obejmować ukierunkowane na ryzyko wartości referencyjne i wskaźniki ilościowe, umożliwiając należyte uwzględnienie konkretnych ryzyk, na które poszczególne instytucje mogą być narażone, i nie wpływają na specyficzny dla instytucji charakter środków nałożonych zgodnie z art. 104a.

Właściwe organy powiadamiają EUNB, jeżeli stosują dostosowane metodyki zgodnie z niniejszym ustępem. EUNB monitoruje praktyki nadzorcze i wydaje wytyczne w celu określenia, w jaki sposób powinno się oceniać podobne profile ryzyka do celów niniejszego ustępu, oraz w celu zapewnienia spójnego i proporcjonalnego stosowania podobnych metodyk dostosowanych do instytucji w całej Unii. Wytyczne te przyjmowane są zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

18) w art. 98 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 skreśla się lit. j);
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przegląd i ocena przeprowadzane przez właściwe organy obejmują ekspozycję instytucji na ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego. Właściwe organy wykonują swoje uprawnienia nadzorcze co najmniej w poniższych przypadkach, chyba że na podstawie przeglądu i oceny, o których mowa w niniejszym ustępie, uznają, że zarządzanie przez daną instytucję ryzykiem stopy procentowej wynikającym z działalności w ramach portfela bankowego jest odpowiednie i że ta instytucja nie jest nadmiernie narażona na ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego:

- a) w przypadku gdy wartość ekonomiczna kapitału własnego danej instytucji, o której to wartości mowa w art. 84 ust. 1, zmniejsza się o ponad 15 % ich kapitału Tier I w wyniku nagłej i nieoczekiwanej zmiany poziomu stóp procentowych określonej w dowolnym z sześciu scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych w odniesieniu do stóp procentowych;
- b) w przypadku gdy dana instytucja doświadcza dużego obniżenia wyniku odsetkowego netto w następstwie nagłej i nieoczekiwanej zmiany poziomu stóp procentowych określonej w dowolnym z dwóch scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych w odniesieniu do stóp procentowych, o których to scenariuszach mowa w art. 448 ust. 3 lit. b) rozporządzenia 575/2013.

Do celów niniejszego ustępu „uprawnienia nadzorcze” oznaczają dowolne z następujących uprawnień:

- a) uprawnienia, o których mowa w art. 104 ust. 1;
- b) uprawnienie do przedstawiania założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych –innych niż założenia wskazane przez EUNB na podstawie art. 98 ust. 5a lit. b) – które instytucje odzwierciedlają w swoich obliczeniach wartości ekonomicznej kapitału własnego na mocy art. 84 ust. 1.”;
- c) dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia do celów ust. 5:

- a) sześciu scenariuszy wstrząsu stosowanych do celów nadzorczych w odniesieniu do stóp procentowych dla każdej waluty;
- b) w świetle standardów ostrożnościowych uzgodnionych na szczecblu międzynarodowym – wspólnych założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych, z wyjątkiem założeń dotyczących zachowania, jakie instytucje odzwierciedlają w swoich obliczeniach wartości ekonomicznej kapitału własnego na mocy ust. 5 lit. a); założenia te ograniczają się do:
 - (i) traktowania kapitału własnego instytucji;
 - (ii) uwzględnienia, struktury i dyskontowania przepływów pieniężnych wrażliwych na stopy procentowe wynikające z aktywów instytucji, jej zobowiązań i pozycji pozabilansowych, w tym traktowania marży handlowej i innych elementów składowych spreadu;
 - (iii) użycia dynamicznych lub statycznych modeli bilansowych i wynikającego z tego traktowania pozycji wykupionych i pozycji o zbliżającym się terminie zapadalności;
- c) wspólnych założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych, w tym założeń dotyczących zachowania, które instytucje odzwierciedlają w swoich obliczeniach wyniku odsetkowego netto, oraz w celu określenia, co oznacza „duże obniżenie” do celów ust. 5.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [rok po wejściu w życie].

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- 19) w art. 99 ust. 2 skreśla się lit. b);
- 20) skreśla się art. 103;
- 21) w art. 104 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów art. 97, art. 98 ust. 4 i 5, art. 101 ust. 4 i art. 102 oraz do celów stosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013 właściwe organy dysponują co najmniej uprawnieniami do:

- a) wymagania od instytucji posiadania dodatkowych funduszy własnych przewyższających wymogi określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, zgodnie z warunkami określonymi w art. 104a;
- b) wymagania wzmocnienia rozwiązań, procedur, mechanizmów oraz strategii wdrożonych w celu zastosowania się do przepisów art. 73 i 74;
- c) wymagania od instytucji przedstawienia planu przywrócenia zgodności z wymogami nadzorczymi zgodnie z niniejszą dyrektywą i z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 oraz określenia terminu wdrożenia tego planu, w tym poprawek dotyczących jego zakresu i terminu wdrożenia;
- d) wymagania od instytucji stosowania szczególnej polityki w zakresie rezerw lub szczególnego traktowania aktywów w kontekście wymogów w zakresie funduszy własnych;

- e) ograniczania działalności, operacji lub sieci instytucji lub żądania zbycia rodzajów działalności, które stwarzają nadmierne ryzyko dla stabilności instytucji;
 - f) wymagania ograniczenia ryzyka nieodłącznie związanego z działalnością, produktami i systemami instytucji, w tym działalnością zleconą na zasadzie outsourcingu;
 - g) wymagania od instytucji ograniczenia wysokości wynagrodzenia zmiennego jako odsetka przychodów netto, w przypadku gdy jego wysokość utrudnia utrzymanie prawidłowej bazy kapitałowej;
 - h) wymagania od instytucji przeznaczenia zysków netto na zwiększenie funduszy własnych;
 - i) ograniczenia lub zakazania dokonywania przez instytucję wypłat zysków lub odsetek na rzecz akcjonariuszy, udziałowców lub posiadaczy instrumentów dodatkowych w Tier I, w przypadku gdy zakaz taki nie stanowi zdarzenia niewykonania zobowiązania przez instytucję;
 - j) nakładania dodatkowych obowiązków sprawozdawczych lub zwiększenia ich częstotliwości, w tym w zakresie sprawozdawczości na temat pozycji kapitałowej i poziomu płynności;
 - k) nakładania szczególnych wymogów w zakresie płynności, w tym ograniczeń w zakresie niedopasowania terminów zapadalności między aktywami i pasywami;
 - l) wymagania ujawniania dodatkowych informacji.”;
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do celów ust. 1 lit. j) właściwe organy mogą nałożyć na instytucje dodatkowe obowiązki sprawozdawcze lub zwiększyć ich częstotliwość wyłącznie wtedy, gdy informacje, które mają zostać przekazane, nie powielają się i gdy dodatkowe informacje są wymagane do celów art. 97–102. Wszelkie dodatkowe informacje, których przekazania można wymagać od instytucji, uznaje się za powielone, jeżeli te same lub zasadniczo te same informacje zostały już w inny sposób przekazane właściwemu organowi. Właściwy organ nie wymaga od instytucji przekazania dodatkowych informacji, jeżeli otrzymał je już w innym formacie lub w innym stopniu szczegółowości i gdy ten inny format lub inny stopień szczegółowości nie uniemożliwiają właściwemu organowi wygenerowania informacji o tej samej jakości i rzetelności, jaką mają dodatkowe informacje, które zostałyby przekazane w innym przypadku.”;

c) skreśla się ust. 3;

22) dodaje się art. 104a, 104b i 104c w brzmieniu:

„Artykuł 104a

Wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych

1. Właściwe organy nakładają wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), w przypadku, gdy na podstawie przeglądów dokonanych zgodnie z art. 97 i 101 stwierdzą, że w odniesieniu do indywidualnej instytucji zachodzi jedna z następujących sytuacji:
 - a) instytucja ta jest narażona na ryzyko lub elementy ryzyka, które nie są objęte lub są niewystarczająco pokryte wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jak określono w ust. 2;
 - b) instytucja ta nie spełnia wymogów określonych w art. 73 i 74 niniejszej dyrektywy lub w art. 393 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i jest niezbyt prawdopodobne, by inne środki nadzorcze wystarczyły do zapewnienia spełnienia tych wymogów w stosownym terminie;

- c) korekty, o których mowa w art. 98 ust. 4, uznaje się za niewystarczające, by umożliwić tej instytucji, w normalnych warunkach rynkowych, sprzedanie lub zabezpieczenie w krótkim czasie swoich pozycji bez ponoszenia znaczących strat;
- d) z oceny dokonanej zgodnie z art. 101 ust. 4 wynika, że brak zgodności z wymogami dotyczącymi stosowania metody wymagającej uprzedniego pozwolenia prawdopodobnie będzie skutkować niedostatecznymi wymogami w zakresie funduszy własnych;
- e) instytucja ta wielokrotnie nie była w stanie osiągnąć lub utrzymać odpowiedniego poziomu dodatkowych funduszy własnych, aby zastosować się do wytycznych przekazanych zgodnie z art. 104b ust. 3;
- f) inne, specyficzne dla instytucji sytuacje uznane przez właściwy organ za powód do istotnych obaw w zakresie nadzoru.

Właściwe organy nakładają wymogi w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o których mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), wyłącznie po to, by pokryć ryzyko ponoszone przez poszczególne instytucje na skutek ich działalności, w tym ryzyko odzwierciedlające wpływ niektórych czynników ekonomicznych lub sytuacji na rynku na profil ryzyka indywidualnej instytucji.

2. Do celów ust. 1 lit. a) ryzyko lub elementy ryzyka są uznawane za nieobjęte lub niewystarczająco pokryte wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wtedy, gdy kwota, rodzaj i struktura kapitału uznawane za odpowiednie przez właściwy organ, z uwzględnieniem nadzorczego przeglądu oceny dokonanej przez instytucje zgodnie z art. 73 akapit pierwszy, są wyższe niż wymogi w zakresie funduszy własnych danej instytucji określone w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Do celów akapitu pierwszego właściwe organy oceniają, z uwzględnieniem profilu ryzyka każdej indywidualnej instytucji, ryzyko, na które dana instytucja jest narażona, w tym:

- a) ryzyko lub elementy ryzyka, które są wyraźnie wykluczone z wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub które są, choć niebezpośrednio, objęte tymi wymogami; oraz
- b) ryzyko lub elementy ryzyka, co do których jest prawdopodobne, że zostaną niedoszacowane, mimo spełnienia mających zastosowanie wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

W zakresie, w jakim ryzyko lub elementy ryzyka podlegają rozwiązaniom przejściowym lub przepisom przewidującym zasadę praw nabytych określonych w niniejszej dyrektywie lub rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, nie uznaje się ich za ryzyko lub elementy ryzyka, co do których jest prawdopodobne, że zostaną niedoszacowane, mimo spełnienia mających zastosowanie wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Do celów akapitu pierwszego dodatkowe fundusze własne pokrywają wszystkie rodzaje istotnego ryzyka lub elementy takiego ryzyka, które nie są objęte wymogami w zakresie funduszy własnych określonych w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub są nimi objęte w niewystarczającym stopniu.

Ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego może być uznane za istotne, co najmniej w przypadkach, o których mowa w art. 98 ust. 5, chyba że właściwe organy na podstawie przeglądu i oceny, o których mowa w tym samym ustępie, uznają, że zarządzanie przez daną instytucję ryzykiem stopy procentowej wynikającym z działalności w ramach portfela bankowego jest odpowiednie i że ta instytucja nie jest nadmiernie narażona na ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego.

3. Właściwe organy określają poziom dodatkowych funduszy własnych wymaganych na podstawie art. 104 ust. 1 lit. a) jako różnicę między kapitałem uznawanym za odpowiedni zgodnie z ust. 2 a wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
4. Instytucja spełnia wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), za pomocą funduszy własnych, spełniając następujące warunki:
 - a) co najmniej trzy czwarte wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych spełnia się za pomocą kapitału Tier I;
 - b) co najmniej trzy czwarte kapitału Tier I składa się z kapitału podstawowego Tier I.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego właściwy organ może zażądać od instytucji, by spełniła wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych za pomocą większej części kapitału Tier I lub kapitału podstawowego Tier I, w przypadku gdy jest to konieczne i z uwzględnieniem specyficznej sytuacji danej instytucji.

Fundusze własne wykorzystywane do spełnienia wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), nie są wykorzystywane do spełnienia jakiegokolwiek z wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wymogu połączonego bufora zdefiniowanego w art. 128 pkt 6) niniejszej dyrektywy ani dostosowania się do wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych, o których mowa w art. 104b.

W drodze odstępstwa od akapitu trzeciego fundusze własne wykorzystywane do spełnienia wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a), nałożonego przez właściwe organy w celu pokrycia ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczający sposób uwzględnionego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, mogą zostać wykorzystane do spełnienia wymogu połączonego bufora, o którym mowa w art. 128 pkt 6) niniejszej dyrektywy.

5. Właściwy organ należycie uzasadnia na piśmie wobec każdej instytucji decyzję o nałożeniu wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych na podstawie art. 104 ust. 1 lit. a), co najmniej jasno przedstawiając pełną ocenę elementów, o których mowa w ust. 1–4.
W przypadku określonym w ust. 1 lit. e) należy podać też konkretne powody, dla których wydanie wytycznych dotyczących kapitału nie jest już uznawane za wystarczające.
6. ☐

Artykuł 104b

Wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych

1. Zgodnie ze strategiami i procedurami, o których mowa w art. 73, instytucje ustalają swój kapitał wewnętrzny na odpowiednim poziomie funduszy własnych, tak aby wystarczał na pokrycie wszystkich rodzajów ryzyka, na które narażona jest dana instytucja, oraz w celu zapewnienia, by:
- a) wahania koniunktury gospodarczej nie prowadziły do naruszenia tych wymogów; oraz
 - b) fundusze własne danej instytucji mogły zaabsorbować potencjalne straty wynikające ze scenariuszy warunków skrajnych, w tym strat stwierdzonych w ramach nadzorczego testu warunków skrajnych, o którym mowa w art. 100.
2. W ramach przeglądów i ocen przeprowadzanych zgodnie z art. 97 i 101 właściwe organy regularnie dokonują przeglądu poziomu kapitału wewnętrznego ustalonego przez każdą instytucję zgodnie z ust. 1, w tym wyników testów warunków skrajnych, o których mowa w art. 100.

Na podstawie tych przeglądów właściwe organy określają dla każdej instytucji ogólny poziom funduszy własnych, który uznają za odpowiedni.

3. Właściwe organy przekazują instytucjom swoje nadzorcze wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych, które to wytyczne zawierają różnicę między ogólnym poziomem funduszy własnych uznawanym za odpowiedni przez właściwe organy a kwotą funduszy własnych wymaganą w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i na podstawie art. 104 ust. 1 lit. a) oraz art. 128 niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy różnica ta jest wartością dodatnią.
4. Wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych wydawane przez właściwe organy na podstawie ust. 3 są specyficzne dla danej instytucji. Wytyczne mogą dotyczyć ryzyka objętego wymogami w zakresie dodatkowych funduszy własnych nałożonymi na podstawie art. 104a wyłącznie w zakresie, w jakim dotyczą aspektów tego ryzyka, które nie są jeszcze objęte tym wymogiem.
5. Niedostosowanie się do wytycznych, o których mowa w ust. 3, w przypadku gdy instytucja spełnia wymogi określone w częściach trzeciej, czwartej, piątej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych, o którym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) oraz wymóg połączonego bufora, o którym mowa w art. 128 pkt 6), nie skutkuje ograniczeniami, o których mowa w art. 141.

Artykuł 104c

Współpraca z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. ☐
2. Właściwe organy powiadamiają odpowiednie organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych nałożonym na instytucje zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) oraz o wszelkich wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych, które przekazano instytucjom zgodnie z art. 104b.”;
- 23) w art. 105 skreśla się lit. d);
- 24) w art. 108 skreśla się ust. 3;
- 25) art. 109 ust. 2 i 3 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy wymagają od jednostek dominujących i jednostek zależnych objętych niniejszą dyrektywą spełnienia wymogów określonych w sekcji II niniejszego rozdziału na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej, aby zapewnić spójność i należyte dostosowanie zasad, procedur i mechanizmów wymaganych na mocy sekcji II niniejszego rozdziału oraz aby umożliwić przedstawienie wszelkich danych i informacji istotnych z punktu widzenia nadzoru. Właściwe organy zapewniają w szczególności, by jednostki dominujące i jednostki zależne objęte niniejszą dyrektywą wdrażały te zasady, procedury i mechanizmy w swoich jednostkach zależnych nieobjętych niniejszą dyrektywą, w tym w jednostkach zależnych mających siedzibę w centrach finansowych offshore. Te zasady, procedury i mechanizmy są również spójne i należyście dostosowane, a jednostki zależne są również w stanie przedstawić wszelkie dane i informacje istotne z punktu widzenia nadzoru.

3. Wymogi wynikające z sekcji II niniejszego rozdziału dotyczące jednostek zależnych, które nie są objęte niniejszą dyrektywą, nie mają zastosowania, jeżeli unijna instytucja dominująca może wykazać wobec właściwych organów, że stosowanie przepisów zawartych w sekcji II jest niezgodne z prawem na mocy przepisów państwa trzeciego, w którym dana jednostka zależna ma swoją siedzibę.”;

(25a) w art. 109 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Wymogów dotyczących wynagrodzeń określonych w art. 92, 94 i 95 nie stosuje się na zasadzie skonsolidowanej wobec:

- a) jednostek zależnych mających siedzibę w Unii, jeżeli są one objęte szczególnymi wymogami dotyczącymi wynagrodzeń zgodnie z innymi instrumentami prawa Unii;
- b) jednostek zależnych mających siedzibę w państwie trzecim, w przypadku gdy podlegałyby one szczególnym wymogom dotyczącym wynagrodzeń zgodnie z innymi instrumentami prawa Unii, gdyby miały siedzibę w Unii.”;

(25b) art. 111 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 111

Określenie organu sprawującego nadzór skonsolidowany

1. W przypadku gdy jednostka dominująca jest dominującą instytucją kredytową w państwie członkowskim lub unijną dominującą instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje tę jednostkę dominującą lub unijną dominującą instytucję kredytową.

W przypadku gdy jednostka dominująca jest firmą inwestycyjną w państwie członkowskim lub unijną dominującą firmą inwestycyjną i żadna z jej jednostek zależnych nie jest instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje tę jednostkę dominującą lub unijną dominującą firmę inwestycyjną.

W przypadku gdy jednostka dominująca jest firmą inwestycyjną w państwie członkowskim lub unijną dominującą firmą inwestycyjną i przynajmniej jedna z jej jednostek zależnych jest instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ tej instytucji kredytowej lub – w przypadku gdy występuje kilka instytucji kredytowych – instytucja kredytowa o największej sumie bilansowej.

2. W przypadku gdy jednostką dominującą instytucji jest dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje tę instytucję.
3. W przypadku gdy co najmniej dwie instytucje posiadające zezwolenie w Unii mają tę samą dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez:
 - a) właściwy organ instytucji kredytowej, jeżeli w ramach grupy występuje tylko jedna instytucja kredytowa;
 - b) właściwy organ instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej, jeżeli w ramach grupy występuje kilka instytucji kredytowych; lub
 - c) właściwy organ firmy inwestycyjnej o największej sumie bilansowej, jeżeli w ramach grupy nie występuje żadna instytucja kredytowa.

4. W przypadku gdy wymagana jest konsolidacja na podstawie art. 18 ust. 3 lub 6 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej lub – jeżeli w ramach grupy nie występuje żadna instytucja kredytowa – przez właściwy organ firmy inwestycyjnej o największej sumie bilansowej.

4a. W drodze odstępstwa od ust. 1 akapit trzeci, od ust. 3 lit. b) i od ust. 4, w przypadku gdy właściwy organ sprawuje nadzór indywidualny nad więcej niż jedną instytucją kredytową w ramach grupy, organem sprawującym nadzór skonsolidowany jest właściwy organ, który sprawuje nadzór indywidualny nad co najmniej jedną instytucją kredytową w ramach grupy, jeżeli łączna wartość sum bilansowych tych nadzorowanych instytucji kredytowych jest wyższa niż łączna wartość sum bilansowych instytucji kredytowych nadzorowanych indywidualnie przez dowolny inny właściwy organ.

W drodze odstępstwa od ust. 3 lit. c), w przypadku gdy właściwy organ sprawuje nadzór indywidualny nad więcej niż jedną firmą inwestycyjną w ramach grupy organem sprawującym nadzór skonsolidowany jest właściwy organ, który sprawuje nadzór indywidualny nad co najmniej jedną firmą inwestycyjną o łącznej najwyższej sumie bilansowej.

5. W szczególnych przypadkach właściwe organy mogą na mocy wspólnego porozumienia odstąpić od kryteriów określonych w ust. 1, 3 i 4 i wyznaczyć inny właściwy organ do celów sprawowania nadzoru skonsolidowanego, w przypadku gdy stosowanie tych kryteriów byłoby niewłaściwe, z uwzględnieniem odnośnych instytucji i relatywnego znaczenia działalności prowadzonej przez nie w poszczególnych państwach lub potrzeby zapewnienia ciągłości nadzoru na poziomie skonsolidowanym sprawowanego przez ten sam właściwy organ. W takich przypadkach unijna instytucja dominująca, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub instytucja o największej sumie bilansowej, zależnie od przypadku, mają prawo do bycia wysłuchanymi, zanim właściwe organy podejmą decyzję.

6. Właściwe organy powiadamiają Komisję i EUNB o każdym porozumieniu objętym zakresem ust. 5.”;
- 26) art. 113 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 113

Wspólne decyzje na temat wymogów ostrożnościowych specyficznych dla instytucji

1. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany i właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej instytucji dominującej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej podejmują wszelkie starania, aby wypracować wspólną decyzję:
- a) w sprawie zastosowania art. 73 i 97 w celu określenia adekwatności skonsolidowanego poziomu funduszy własnych grupy instytucji w odniesieniu do jej sytuacji finansowej i profilu ryzyka oraz poziomu funduszy własnych wymaganego do stosowania art. 104 ust. 1 lit. a) w stosunku do każdego podmiotu w ramach grupy instytucji oraz na zasadzie skonsolidowanej;
 - b) w sprawie środków dotyczących wszelkich ważnych kwestii i istotnych ustaleń związanych z nadzorem nad płynnością, w tym związanych z prawidłowością organizacji i traktowania ryzyka zgodnie z wymogami art. 86 i związanych z potrzebą określenia specyficznych dla instytucji wymogów dotyczących płynności, zgodnie z art. 105 niniejszej dyrektywy;
 - c) w sprawie wszelkich nadzorczych wytycznych dotyczących dodatkowych funduszy własnych, określonych zgodnie z art. 104b ust. 3.

2. Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1, są wypracowywane:

- a) do celów ust. 1 lit. a) – w terminie czterech miesięcy po przedłożeniu przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany pozostałym odpowiednim właściwym organom sprawozdania zawierającego ocenę ryzyka grupy instytucji zgodnie z art. 104a;
- b) do celów ust. 1 lit. b) – w terminie czterech miesięcy po przedłożeniu przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany sprawozdania zawierającego ocenę profilu ryzyka płynności grupy instytucji zgodnie z art. 86 i 105;
- c) do celów ust. 1 lit. c) – w terminie czterech miesięcy po przedłożeniu przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany sprawozdania zawierającego ocenę ryzyka grupy instytucji zgodnie z art. 104b.

We wspólnych decyzjach należycie uwzględnia się ponadto ocenę ryzyka jednostek zależnych przeprowadzoną przez odpowiednie właściwe organy zgodnie z art. 73, 97, 104a i 104b.

Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), przedstawiane są w dokumentach zawierających treść decyzji wraz z jej pełnym uzasadnieniem, które to dokumenty są przekazywane unijnej instytucji dominującej przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany. W przypadku braku porozumienia organ sprawujący nadzór skonsolidowany, na wniosek dowolnego z pozostałych zainteresowanych właściwych organów, konsultuje się z EUNB. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany może skonsultować się z EUNB z własnej inicjatywy.

3. W przypadku gdy właściwe organy nie podejmą takiej wspólnej decyzji w terminach, o których mowa w ust. 2, decyzję o zastosowaniu art. 73, 86 i 97, art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105 podejmuje na zasadzie skonsolidowanej organ sprawujący nadzór skonsolidowany po należyтым uwzględnieniu oceny ryzyka jednostek zależnych przeprowadzonej przez odpowiednie właściwe organy. Jeżeli przed upływem terminów, o których mowa w ust. 2, którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ sprawujący nadzór skonsolidowany odracza podjęcie swojej decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, i podejmuje swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Terminy, o których mowa w ust. 2, uznaje się za terminy zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie czteromiesięcznego terminu lub też po wypracowaniu wspólnej decyzji.

Decyzję o zastosowaniu art. 73, 86 i 97, art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105 podejmują odnośne właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej dominującej instytucji kredytowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej, po należyтым uwzględnieniu opinii i zastrzeżeń wyrażonych przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany. Jeżeli przed upływem terminów, o których mowa w ust. 2, którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwe organy odraczają podjęcie swojej decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB podejmuje zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmują swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Terminy, o których mowa w ust. 2, uznaje się za terminy zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie czteromiesięcznego terminu lub też po wypracowaniu wspólnej decyzji.

Decyzje przedstawiane są w dokumencie zawierającym treść decyzji wraz z jej pełnym uzasadnieniem i uwzględniają ocenę ryzyka, opinie i zastrzeżenia pozostałych właściwych organów wyrażone przed upływem terminów, o których mowa w ust. 2. Dokument ten jest przekazywany przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany wszystkim zainteresowanym właściwym organom oraz unijnej instytucji dominującej.

W przypadku gdy prowadzono konsultacje z EUNB, wszystkie właściwe organy biorą pod uwagę jego porady i wyjaśniają wszelkie istotne odstępstwa od nich.

4. Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1, i decyzje, o których mowa w ust. 3, podjęte przez właściwe organy w przypadku braku wspólnej decyzji, są uznawane za rozstrzygające i są stosowane przez właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich.

Wspólne decyzje, o których mowa w ust. 1, i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji zgodnie z ust. 3 są aktualizowane corocznie lub, w wyjątkowych przypadkach, wtedy, gdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej instytucji dominującej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zwraca się do organu sprawującego nadzór skonsolidowany z pisemnym i zawierającym pełne uzasadnienie wnioskiem o aktualizację decyzji w sprawie zastosowania art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105. W tym ostatnim przypadku aktualizacja może być dokonana na zasadzie dwustronnej przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz właściwy organ składający wniosek.

5. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania procedury dotyczącej wspólnych decyzji, o której mowa w niniejszym artykule, w odniesieniu do zastosowania art. 73, 86 i 97, art. 104 ust. 1 lit. a), art. 104b i art. 105 w celu ułatwienia podejmowania wspólnych decyzji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 lipca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

26a) w art. 115 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany jest różny od właściwego organu w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zatwierdzone zgodnie z art. 21a, uzgodnienia dotyczące koordynacji i współpracy, o których mowa w ust. 1, są również dokonywane z właściwym organem państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma dana jednostka dominująca.”;

27) w art. 116 wprowadza się następujące zmiany:

a) po ust. 1 dodaje się nowy ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Aby ułatwić zadania, o których mowa w art. 112 ust. 1, art. 114 ust. 1 i art. 115 ust. 1, organ sprawujący nadzór skonsolidowany ustanawia kolegia organów nadzoru również w przypadku, gdy wszystkie transgraniczne jednostki zależne unijnej instytucji dominującej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mają siedziby zarządu w państwach trzecich, pod warunkiem że organy nadzoru w państwach trzecich podlegają wymogom poufności równoważnym wymogom przewidzianym w rozdziale 1 sekcji II niniejszej dyrektywy, i, w stosownych przypadkach, art. 76 i 81 dyrektywy 2014/65/UE.”;

b) w ust. 6 dodaje się nowy akapit w brzmieniu:

„Właściwy organ w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zatwierdzone zgodnie z art. 21a, może uczestniczyć w odnośnym kolegium organów nadzoru.”;

28) art. 119 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z zastrzeżeniem art. 21a, państwa członkowskie przyjmują wszelkie niezbędne środki w celu objęcia finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej nadzorem skonsolidowanym.”;

29) art. 120 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy i dyrektywy 2009/138/WE, w szczególności w odniesieniu do nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór skonsolidowany może, w porozumieniu z organem sprawującym nadzór nad grupą w sektorze ubezpieczeń, stosować do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie te przepisy niniejszej dyrektywy, które dotyczą najważniejszego sektora finansowego zdefiniowanego w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE.”;

29a) w art. 125 ust. 1 dodaje się następujący nowy akapit:

„W przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany na podstawie art. 111 nad grupą z dominującą finansową spółką holdingową o działalności mieszanej jest innym organem niż koordynator określony zgodnie z art. 10 dyrektywy 2002/87/WE, oba organy współpracują do celów stosowania niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) 575/2013 na zasadzie skonsolidowanej. W celu nawiązania i zapewnienia skutecznej współpracy organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz koordynator dysponują pisemnymi uzgodnieniami dotyczącymi koordynacji i współpracy.”;

29b) art. 128 pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) «specyficzny dla instytucji bufor antycykliczny» oznacza fundusze własne, do których utrzymywania instytucja jest zobowiązana zgodnie z art. 130;”;

29c) art. 129 i 130 otrzymują brzmienie:

Wymóg dotyczący utrzymywania bufora zabezpieczającego

1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje do utrzymywania, oprócz kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych nałożonego w art. 92 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, bufora zabezpieczającego z kapitału podstawowego Tier I na poziomie 2,5 % ich łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 tego rozporządzenia na zasadzie indywidualnej i skonsolidowanej, w stosownym przypadku zgodnie z częścią pierwszą tytuł II tego rozporządzenia.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwo członkowskie może zwolnić małe i średnie firmy inwestycyjne z wymogów ustanowionych w tym ustępie, jeśli takie zwolnienie nie zagraża stabilności systemu finansowego tego państwa członkowskiego.

Decyzja o zastosowaniu takiego zwolnienia jest w pełni uzasadniana, zawiera wyjaśnienie, dlaczego zwolnienie to nie zagraża stabilności systemu finansowego danego państwa członkowskiego, oraz dokładną definicję małych i średnich firm inwestycyjnych objętych zwolnieniem.

Państwa członkowskie, które postanowią zastosować takie zwolnienie, powiadamiają o tym ERRS. ERRS przekazuje powiadomienie odpowiednio Komisji, EUNB oraz właściwym i wyznaczonym organom zainteresowanych państw członkowskich.

3. Do celów ust. 2 państwo członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za stosowanie niniejszego artykułu. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.

4. Do celów ust. 2 firmy inwestycyjne klasyfikuje się jako małe lub średnie zgodnie z zaleceniem Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (1).
5. Instytucje nie wykorzystują kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu do spełnienia wymogów nałożonych na mocy art. 104a i wszelkich wytycznych wydanych na mocy art. 104b.
6. W przypadku gdy instytucja nie spełnia całkowicie wymogu przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu, podlega ograniczeniom dotyczącym wypłat zysków określonym w art. 141 ust. 2 i 3.

Artykuł 130

Wymóg utrzymania specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego

1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje do utrzymywania specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego na poziomie ich łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 pomnożonej przez średnią ważoną wskaźników bufora antycyklicznego obliczaną zgodnie z art. 140 niniejszej dyrektywy, na zasadzie indywidualnej i skonsolidowanej, w stosownym przypadku zgodnie z częścią pierwszą tytułu II tego rozporządzenia.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwo członkowskie może zwolnić małe i średnie firmy inwestycyjne z wymogów ustanowionych w tym ustępie, jeśli takie zwolnienie nie zagraża stabilności systemu finansowego tego państwa członkowskiego.

Decyzja o zastosowaniu takiego zwolnienia jest w pełni uzasadniana, zawiera wyjaśnienie, dlaczego zwolnienie to nie zagraża stabilności systemu finansowego danego państwa członkowskiego, oraz dokładną definicję małych i średnich firm inwestycyjnych objętych zwolnieniem.

Państwa członkowskie, które postanowią zastosować takie zwolnienie, powiadamiają o tym ERRS. ERRS niezwłocznie przekazuje powiadomienia Komisji, EUNB oraz właściwym i wyznaczonym organom zainteresowanych państw członkowskich.

3. Do celów ust. 2 państwo członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za stosowanie niniejszego artykułu. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.
4. Do celów ust. 2 firmy inwestycyjne klasyfikuje się jako małe i średnie zgodnie z zaleceniem 2003/361/WE.
5. Instytucje spełniają wymóg nałożony w ust. 1 za pomocą kapitału podstawowego Tier I, który ma charakter dodatkowy w stosunku do wszelkiego kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych nałożonego w art. 92 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wymogu utrzymania bufora zabezpieczającego na mocy art. 129 niniejszej dyrektywy i wszelkich wymogów nałożonych na mocy art. 104 niniejszej dyrektywy.
6. W przypadku gdy instytucja nie spełnia całkowicie wymogu przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu, podlega ograniczeniom dotyczącym wypłat zysków określonym w art. 141 ust. 2 i 3.”;

30) art. 131 otrzymuje brzmienie:

Globalne i inne instytucje o znaczeniu systemowym

1. Państwa członkowskie wyznaczają organ odpowiedzialny za określanie, na zasadzie skonsolidowanej, globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i, na zasadzie indywidualnej, subskonsolidowanej lub skonsolidowanej, stosownie do przypadku, innych instytucji o znaczeniu systemowym, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na obszarze ich jurysdykcji. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć więcej niż jeden organ.

Globalną instytucją o znaczeniu systemowym jest:

- a) grupa, na której czele stoi unijna instytucja dominująca lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej; lub
- b) instytucja, która nie jest jednostką zależną unijnej instytucji dominującej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Inną instytucją o znaczeniu systemowym może być instytucja lub grupa, na której czele stoi unijna instytucja dominująca, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, instytucja dominująca z państwa członkowskiego, dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego.

2. Metodyka określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oparta jest na następujących kategoriach:

- a) wielkość grupy;
- b) wzajemne powiązania grupy z systemem finansowym;
- c) zastępowalność usług lub infrastruktury finansowej zapewnianych przez grupę;

- d) złożoność grupy;
- e) transgraniczna działalność grupy, w tym transgraniczna działalność między państwami członkowskimi oraz między państwem członkowskim a państwem trzecim.

Każda kategoria otrzymuje równą wagę i składa się z wymiernych wskaźników.

Rezultatem zastosowania metodyki jest łączny wynik dla każdego ocenianego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, który pozwala na określenie i zakwalifikowanie globalnych instytucji o znaczeniu systemowym do podkategorii zgodnie z opisem w ust. 9.

2a. Podstawą dodatkowej metodyki określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym są następujące kategorie:

- a) kategorie, o których mowa w ust. 2 lit. a)–d);
- b) transgraniczna działalność grupy, z wyłączeniem transgranicznej działalności między uczestniczącymi państwami członkowskimi zdefiniowanymi w art. 4 rozporządzenia UE nr 806/2014.

Każda kategoria otrzymuje równą wagę i składa się z wymiernych wskaźników. W odniesieniu do kategorii, o których mowa w lit. a), wskaźniki są takie same, jak analogiczne wskaźniki określone zgodnie z ust. 2.

Rezultatem zastosowania dodatkowej metodyki określania jest dodatkowy łączny wynik dla każdego ocenianego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, na podstawie którego to wyniku właściwe lub wyznaczone organy mogą podjąć jedno z działań, o których mowa w ust. 10 lit. c).

3. Inne instytucje o znaczeniu systemowym są określane zgodnie z ust. 1. Znaczenie systemowe oceniane jest na podstawie co najmniej jednego z następujących kryteriów:

- a) wielkość;
- b) znaczenie dla gospodarki Unii lub gospodarki danego państwa członkowskiego;
- c) znaczenie działalności transgranicznej;
- d) wzajemne powiązania instytucji lub grupy z systemem finansowym.

EUNB, w porozumieniu z ERRS, opublikuje do dnia 1 stycznia 2015 r. wytyczne dotyczące kryteriów określania warunków stosowania niniejszego ustępu w odniesieniu do oceny innych instytucji o znaczeniu systemowym. Wytyczne te mają uwzględniać międzynarodowe ramy dotyczące krajowych instytucji o znaczeniu systemowym, a także specyfikę unijną i krajową.

4. Każda globalna instytucja o znaczeniu systemowym utrzymuje, na zasadzie skonsolidowanej, bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym odpowiadający podkategorii, do której zakwalifikowano daną globalną instytucję o znaczeniu systemowym. Bufor ten składa się z kapitału podstawowego Tier I i ma względem niego charakter uzupełniający.
5. Właściwy organ lub wyznaczony organ mogą na każdą inną instytucję o znaczeniu systemowym nałożyć, na zasadzie skonsolidowanej, subskonsolidowanej lub indywidualnej, stosownie do przypadku, wymóg utrzymywania bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym w wysokości do 3 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przy uwzględnieniu kryteriów określania innych instytucji o znaczeniu systemowym. Bufor ten składa się z kapitału podstawowego Tier I.
- 5a. Z zastrzeżeniem zezwolenia ze strony Komisji, o którym mowa poniżej, właściwy organ lub wyznaczony organ mogą na każdą inną instytucję o znaczeniu systemowym nałożyć, na zasadzie skonsolidowanej, subskonsolidowanej lub indywidualnej, stosownie do przypadku, wymóg utrzymywania bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym w wysokości przekraczającej 3 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Bufor ten składa się z kapitału podstawowego Tier I.

W terminie jednego miesiąca od powiadomienia, o którym mowa w ust. 7, ERRS przekazuje Komisji opinię na temat tego, czy dany bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym uznany został za właściwy. EUNB również może przedstawić Komisji opinię na temat bufora zgodnie z art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

W terminie dwóch miesięcy od otrzymania opinii ERRS Komisja, uwzględniając, w stosownych przypadkach, opinie ERRS i EUNB, jeżeli jest przekonana, że bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym nie pociąga za sobą niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przyjmuje akt wykonawczy zezwalający właściwemu organowi lub wyznaczonemu organowi na przyjęcie proponowanego środka.

6. Nakładając wymóg dotyczący utrzymania bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym, właściwy organ lub wyznaczony organ przestrzegają następujących zasad:
 - a) bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym nie może pociągać za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla funkcjonowania rynku wewnętrznego;
 - b) bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym musi być poddawany przeglądowi przez właściwy organ lub wyznaczony organ co najmniej raz do roku.
7. Przed ustaleniem lub modyfikacją bufora ryzyka innej instytucji o znaczeniu systemowym właściwy organ lub wyznaczony organ przekazują ERRS powiadomienie na miesiąc przed publikacją decyzji, o której mowa w ust. 5, i na trzy miesiące przed publikacją decyzji właściwego organu lub wyznaczonego organu, o której mowa w ust. 5a. ERRS niezwłocznie przekazuje powiadomienie Komisji, EUNB oraz właściwym i wyznaczonym organom zainteresowanych państw członkowskich. Powiadomienie to będzie szczegółowo przedstawiać następujące elementy:

- a) uzasadnienie, dlaczego uznaje się, że bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym może być skuteczny i proporcjonalny do celu ograniczenia ryzyka;
- b) ocena prawdopodobnego pozytywnego lub negatywnego wpływu bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym na rynek wewnętrzny w oparciu o informacje, które są dostępne państwu członkowskiemu;
- c) wskaźnik bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym, który państwo członkowskie chce określić.

8. Bez uszczerbku dla art. 133 i ust. 5 niniejszego artykułu, w przypadku gdy inna instytucja o znaczeniu systemowym jest jednostką zależną albo globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, albo innej instytucji o znaczeniu systemowym będącej instytucją lub grupą, na której czele stoi unijna instytucja dominująca, i podlega buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym na zasadzie skonsolidowanej, wówczas bufor, który ma zastosowanie na poziomie indywidualnym lub subskonsolidowanym dla tej innej instytucji o znaczeniu systemowym, nie przekracza niższej z następujących wartości:

- a) sumy wyższego z następujących wskaźników: bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym mającego zastosowanie wobec grupy na poziomie skonsolidowanym oraz 1 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz
- b) 3 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub wskaźnika, jaki Komisja dopuściła do stosowania wobec grupy na poziomie skonsolidowanym zgodnie z ust. 5a.

9. Globalne instytucje o znaczeniu systemowym są podzielone na co najmniej pięć podkategorii. Najniższa granica i granice pomiędzy poszczególnymi podkategoriami ustalane są za pomocą wyników uzyskiwanych przy zastosowaniu metodyki określania, o której mowa w ust. 2. Graniczne wyniki między sąsiednimi podkategoriami są wyraźnie określone i zgodne z zasadą występowania stałego liniowego wzrostu znaczenia systemowego, w związku z czym między poszczególnymi podkategoriami występuje liniowy wzrost wymogu dotyczącego dodatkowego kapitału podstawowego Tier I, z wyjątkiem najwyższej podkategorii. Do celów niniejszego ustępu znaczenie systemowe oznacza wpływ, jaki trudności, z którymi borykają się globalne instytucje o znaczeniu systemowym, mogą mieć na globalny rynek finansowy. Najniższej podkategorii przypisuje się bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym na poziomie 1 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a bufor przypisany każdej podkategorii wzrasta o stopień wynoszący co najmniej 0,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
10. Bez uszczerbku dla ust. 1 i 9 oraz wykorzystując podkategorie i graniczne wyniki, o których mowa w ust. 9, właściwy organ lub wyznaczony organ mogą, kierując się należytych osądem nadzorczym:
- a) przenieść globalną instytucję o znaczeniu systemowym z niższej do wyższej podkategorii;
 - b) zakwalifikować podmiot, o którym mowa w ust. 1, posiadający łączny wynik, o którym mowa w ust. 2, niższy od granicznego wyniku najniższej podkategorii, do tej podkategorii lub do wyższej podkategorii, kwalifikując go tym samym jako globalną instytucję o znaczeniu systemowym.

c) uwzględniając jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na podstawie dodatkowego łącznego wyniku, o którym mowa w ust. 2a:

(i) przenieść globalną instytucję o znaczeniu systemowym z wyższej do niższej podkategorii; lub

(ii) przypisać globalnej instytucji o znaczeniu systemowym bufor globalnej instytucji o znaczeniu systemowym niższy niż 1 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że dodatkowy łączny wynik jest niższy od granicznego wyniku najniższej podkategorii.

11. [].

12. Właściwy organ lub wyznaczony organ powiadamiają ERRS o nazwach globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz innych instytucji o znaczeniu systemowym, a także o odpowiedniej podkategorii, do której zakwalifikowano poszczególne globalne instytucje o znaczeniu systemowym. W powiadomieniu muszą być podane wszystkie powody, dla których kierowano się osądem nadzorczym lub dla których tego nie uczyniono, zgodnie z ust. 10 lit. a), b) i c). ERRS niezwłocznie przekazuje powiadomienia Komisji i EUNB i podaje nazwy instytucji do wiadomości publicznej. Właściwe organy lub wyznaczone organy podają do wiadomości publicznej podkategorię, do której zakwalifikowano poszczególne globalne instytucje o znaczeniu systemowym.

Właściwy organ lub wyznaczony organ przeprowadzają co roku przegląd określenia globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i innych instytucji o znaczeniu systemowym oraz zakwalifikowanie globalnych instytucji o znaczeniu systemowym do odpowiednich podkategorii i przekazują wynik zainteresowanej instytucji o znaczeniu systemowym oraz ERRS, która niezwłocznie przekazuje te wyniki Komisji i EUNB. Właściwy organ lub wyznaczony organ podają zaktualizowany wykaz określonych instytucji o znaczeniu systemowym do wiadomości publicznej i podkategorie, do których zakwalifikowano poszczególne określone globalne instytucje o znaczeniu systemowym.

13. Instytucje o znaczeniu systemowym nie korzystają z kapitału podstawowego Tier I, utrzymywanego w celu spełnienia wymogów przewidzianych w ust. 4 i 5, do spełnienia jakichkolwiek wymogów nałożonych na mocy art. 92 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 104a, 129, 130, 133, i 134 niniejszej dyrektywy ani jakichkolwiek wytycznych wydanych na mocy art. 104b niniejszej dyrektywy.
14. W przypadku gdy grupa, na zasadzie skonsolidowanej, podlega zarówno buforowi globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, jak i buforowi innej instytucji o znaczeniu systemowym, zastosowanie ma wyższy z nich.
15. W przypadku gdy instytucja podlega buforowi ryzyka systemowego ustalonemu zgodnie z art. 133, bufor ten stosuje się łącznie z buforem innej instytucji o znaczeniu systemowym lub globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, który ma zastosowanie zgodnie z niniejszym artykułem.
- W przypadku gdy suma wskaźnika bufora ryzyka systemowego obliczonego do celów art. 133 ust. 12, 13 lub 14 niniejszej dyrektywy oraz wskaźnika bufora globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub wskaźnika bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym, którym podlega ta sama instytucja, jest wyższa niż 5 %, zastosowanie ma procedura określona w ust. 5a.
16. []
17. W przypadku gdy instytucja jest częścią grupy lub podgrupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, instytucji tej nie uznaje się za podlegającą, na zasadzie indywidualnej, wymogowi połączonego bufora, który jest niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego oraz sumy bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego mającego do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.

18. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia do celów niniejszego artykułu metodyk, według których właściwy organ lub wyznaczony organ określają instytucję lub grupę, na której czele stoi unijna dominująca instytucja lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej jako globalną instytucję o znaczeniu systemowym, oraz w celu określenia metodyki definiowania podkategorii oraz kwalifikowania do nich globalnych instytucji o znaczeniu systemowym w oparciu o ich znaczenie systemowe, przy uwzględnieniu wszelkich standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym. EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

30a) art. 133 i 134 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 133

Wymóg utrzymywania bufora ryzyka systemowego

1. Każde państwo członkowskie może wprowadzić bufor ryzyka systemowego z kapitału podstawowego Tier I w odniesieniu do sektora finansowego lub co najmniej jednego podzbioru tego sektora, wobec wszystkich ekspozycji lub podzbioru ekspozycji zgodnie z ust. 8, aby zapobiegać występowaniu ryzyka systemowego lub ryzyka makroostrożnościowego nieobjętego rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 ani art. 131 niniejszej dyrektywy, rozumianego jako ryzyko zakłócenia w systemie finansowym, które może mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w danym państwie członkowskim, i ograniczać skutki takiego ryzyka.

1a. Instytucje obliczają bufor ryzyka systemowego („BSR”) w następujący sposób:

$$B_{SR} = r^T \cdot E^T + \sum_i r^i \cdot E^i$$

gdzie:

i = indeks oznaczający podzbiór ekspozycji zdefiniowany w ust. 8;

r^T = wskaźnik bufora mający zastosowanie do łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko danej instytucji;

E^T = łączna kwota ekspozycji na ryzyko danej instytucji obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

r^i = wskaźnik bufora mający zastosowanie do kwoty ekspozycji na ryzyko podzbioru ekspozycji i , zgodnie z ust. 8;

E^i = kwota ekspozycji na ryzyko danej instytucji w odniesieniu do podzbioru ekspozycji i obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

2. Do celów ust. 1 państwo członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za ustalenie bufora ryzyka systemowego i za określenie ekspozycji i podzbiorów instytucji, do których ma on zastosowanie. Organem tym jest właściwy organ albo wyznaczony organ.
3. Do celów ust. 1 odnośny właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, mogą wymagać od instytucji utrzymywania, oprócz kapitału podstawowego Tier I utrzymywanego w celu spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych nałożonego w art. 92 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, bufora ryzyka systemowego z kapitału podstawowego Tier I obliczonego zgodnie z ust. 1a, na zasadzie indywidualnej, skonsolidowanej lub subskonsolidowanej, w stosownym przypadku zgodnie z częścią pierwszą tytuł II tego rozporządzenia. 4.

Instytucje nie korzystają z kapitału podstawowego Tier I, utrzymywanego w celu spełnienia wymogu przewidzianego w ust. 3, do spełnienia jakichkolwiek wymogów nałożonych na mocy art. 92 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 104a, 129, 130, i 131 niniejszej dyrektywy ani jakichkolwiek wytycznych wydanych na mocy art. 104b niniejszej dyrektywy.

5. ☐
6. W przypadku gdy instytucja jest częścią grupy lub podgrupy, do której należy globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub inna instytucja o znaczeniu systemowym, instytucji tej nie uznaje się za podlegającą, na zasadzie indywidualnej, wymogowi połączonego bufora, który jest niższy od sumy bufora zabezpieczającego, bufora antycyklicznego, bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i bufora ryzyka systemowego mającego do niej zastosowanie na zasadzie indywidualnej.
7. ☐
8. Bufor ryzyka systemowego może mieć zastosowanie do:
 - a) wszystkich ekspozycji w państwie członkowskim, które ustaliło ten bufor;

- b) następujących ekspozycji sektorowych w państwie członkowskim, które ustaliło ten bufor:
 - (i) wszystkich ekspozycji detalicznych wobec osób fizycznych, które są zabezpieczone na nieruchomościach mieszkalnych;
 - (ii) wszystkich ekspozycji wobec osób prawnych zabezpieczonych przez hipoteki na nieruchomościach komercyjnych;
 - (iii) wszystkich ekspozycji wobec osób prawnych z wyłączeniem ekspozycji określonych w ppkt (ii);
 - (iv) wszystkich ekspozycji wobec osób fizycznych z wyłączeniem ekspozycji określonych w ppkt (i);
- c) wszystkich ekspozycji w innych państwach członkowskich, z zastrzeżeniem ust. 14 i 17;
- d) ekspozycji sektorowych, określonych w lit. b), w innych państwach członkowskich, jedynie w celu umożliwienia uznania wskaźnika bufora określonego przez inne państwo członkowskie zgodnie z art. 134;
- e) ekspozycji w państwach trzecich;
- f) podsektorów dowolnej z kategorii ekspozycji wskazanych w lit. b) niniejszego ustępu.

8a. EUNB, po konsultacji z ERRS, opublikuje do dnia [30 czerwca 2020 r.] wytyczne dotyczące stosownych podsektorów ekspozycji, do których właściwy organ lub wyznaczony organ mogą zastosować bufor ryzyka systemowego zgodnie z ust. 8 lit. f).

9. Bufor ryzyka systemowego ma zastosowanie do wszystkich ekspozycji lub podzbioru ekspozycji, o którym mowa w ust. 8, wszystkich instytucji lub co najmniej jednego ich podzbioru, dla których to instytucji zgodnie z niniejszą dyrektywą właściwe są organy danego państwa członkowskiego, i jest on ustalany stopniowo lub w trybie przyspieszonym – każdorazowo w drodze korekty o kolejne 0,5 punktu procentowego. Istnieje możliwość wprowadzenia różnych wymogów dla różnych podzbiorów instytucji i ekspozycji.

10. Nakładając wymóg utrzymywania bufora ryzyka systemowego, właściwy organ lub wyznaczony organ przestrzegają następujących zasad:
- a) bufor ryzyka systemowego nie może pociągać za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla funkcjonowania rynku wewnętrznego;
 - b) bufor ryzyka systemowego musi być poddawany przeglądowi przez właściwy organ lub wyznaczony organ co najmniej raz na dwa lata.
 - c) bufor ryzyka systemowego nie pokrywa ryzyka objętego ramami określonymi w art. 131.
11. Właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, przekazują ERRS powiadomienie na miesiąc przed publikacją decyzji, o której mowa w ust. 15. ERRS niezwłocznie przekazuje powiadomienia Komisji, EUNB oraz właściwym i wyznaczonym organom zainteresowanych państw członkowskich. W przypadku gdy wskaźnik bufora ryzyka systemowego ma zastosowanie do ekspozycji w państwach trzecich, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, powiadamiają także ERRS, a ERRS przekazuje to powiadomienie organom nadzoru tych państw trzecich. Powiadomienie to będzie szczegółowo przedstawiać następujące elementy:
- a) ryzyko systemowe lub makroostrożeńnościowe w danym państwie członkowskim;
 - b) powody, dla których rozmiar ryzyka systemowego lub makroostrożeńnościowego zagraża stabilności systemu finansowego na szczeblu krajowym, uzasadniając wskaźnik bufora ryzyka systemowego;
 - c) uzasadnienie, dlaczego uznaje się, że bufor ryzyka systemowego może być skuteczny i proporcjonalny do celów ograniczenia ryzyka;

- d) ocena prawdopodobnego pozytywnego lub negatywnego wpływu bufora ryzyka systemowego na rynek wewnętrzny w oparciu o informacje, które są dostępne państwu członkowskiemu;
- e) uzasadnienie, dlaczego istniejący środek przewidziany w art. 130 nie wystarczy, by zaradzić wskazanemu ryzyku makroostrożnościowemu lub systemowemu, z uwzględnieniem stosunkowej skuteczności tego środka;
- f) wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego, których właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, zamierza wymagać, oraz ekspozycje, do których ten wskaźnik lub wskaźniki mają zastosowanie, oraz instytucje podlegające wymogom dotyczącym tego wskaźnika lub wskaźników;
- g) w przypadku gdy wskaźnik bufora ryzyka systemowego ma zastosowanie do wszystkich ekspozycji, uzasadnienia, dlaczego organ uważa, że bufor ryzyka systemowego nie powieła funkcjonowania bufora ryzyka innej instytucji przewidzianego w art. 131 niniejszej dyrektywy.

12. W przypadku gdy ustalenie lub modyfikacja wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego nie nakłada na żadną z kategorii ekspozycji wymienionych w ust. 8 podlegających buforowi ryzyka systemowego wskaźnika połączonego bufora ryzyka systemowego na poziomie przekraczającym 3 % względem dowolnej z tych ekspozycji, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, stosują procedurę określoną w ust. 11 w celu przekazania ERRS powiadomienia na miesiąc przed publikacją decyzji, o której mowa w ust. 15.

Do celów niniejszego ustępu, uznanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego określonego przez inne państwo członkowskie zgodnie z art. 134 nie wlicza się do progu 3 %.

13. W przypadku gdy ustalenie lub modyfikacja wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego wobec dowolnej kategorii ekspozycji wymienionych w ust. 8 podlegających buforowi ryzyka systemowego skutkuje wskaźnikiem połączonego bufora ryzyka systemowego na poziomie między 3 % a 5 % względem dowolnej z tych ekspozycji, właściwy organ lub wyznaczony organ państwa członkowskiego ustalającego ten bufor zwracają się do Komisji o opinię. Komisja przedstawia opinię w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku. Jeśli Komisja wyda opinię negatywną, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, w państwie członkowskim ustalającym ten bufor stosują się do tej opinii lub wyjaśniają, dlaczego tego nie uczyniły. W przypadku gdy instytucja, do której ma zastosowanie co najmniej jeden wskaźnik bufora ryzyka systemowego, jest jednostką zależną jednostki dominującej, która ma siedzibę w innym państwie członkowskim, właściwy organ lub wyznaczony organ powiadamiają organy tego państwa członkowskiego, Komisję i ERRS.

W terminie jednego miesiąca od dokonania powiadomienia Komisja i ERRS wydają zalecenie dotyczące środków podjętych zgodnie z niniejszym ustępem.

W przypadku gdy organy jednostki zależnej i jednostki dominującej nie mogą dojść do porozumienia co do wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego mających zastosowanie do tej instytucji i w przypadku negatywnych zaleceń zarówno Komisji, jak i ERRS, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, mogą skierować sprawę do EUNB i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Decyzję o ustaleniu wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego w odniesieniu do tych ekspozycji zawiesza się do czasu podjęcia decyzji przez EUNB.

W przypadku gdy decyzja o ustaleniu wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego przewiduje obniżenie lub utrzymanie wskaźnika lub wskaźników bufora ustalonych wcześniej, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, postępują wyłącznie zgodnie z procedurami określonymi w ust. 11.

14. W przypadku gdy ustalenie lub modyfikacja wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego wobec dowolnej kategorii ekspozycji wymienionych w ust. 8 skutkuje wskaźnikiem połączonego bufora ryzyka systemowego przekraczającym 5 % względem dowolnej z tych ekspozycji, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, zwracają się do Komisji o zezwolenie, zanim zastosują bufor ryzyka systemowego.
- W terminie jednego miesiąca od powiadomienia, o którym mowa w ust. 11, ERRS przekazuje Komisji opinię na temat tego, czy wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego uznane zostały za właściwe. EUNB również może przedstawić Komisji opinię na temat wskaźnika lub wskaźników bufora zgodnie z art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

W terminie dwóch miesięcy od otrzymania opinii ERRS Komisja, uwzględniając, w stosownych przypadkach, opinie ERRS i EUNB, jeżeli jest przekonana, że wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego nie pociągają za sobą niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przyjmuje akt wykonawczy zezwalający właściwemu organowi lub wyznaczonemu organowi, zależnie od przypadku, na przyjęcie proponowanego środka.

W przypadku gdy decyzja o ustaleniu wskaźnika bufora ryzyka systemowego przewiduje obniżenie lub utrzymanie wcześniej ustalonego wskaźnika bufora, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, postępują wyłącznie zgodnie z procedurami określonymi w ust. 11.

15. Każdy właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, ogłasza ustalenie lub modyfikację co najmniej jednego wskaźnika bufora ryzyka systemowego poprzez publikację na stosownej stronie internetowej. Ogłoszenie takie zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego;
- b) instytucje, do których ma zastosowanie bufor ryzyka systemowego;
- b1) ekspozycje, wobec których wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego mają zastosowanie;
- c) uzasadnienie ustalenia lub modyfikacji wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego;
- d) datę, od której instytucje muszą stosować ustalony lub zmodyfikowany bufor ryzyka systemowego; oraz
- e) nazwy państw, w przypadku gdy ekspozycje w tych państwach są uwzględnione w buforze ryzyka systemowego.

W przypadku gdy publikacja, o której mowa w lit. c), może zagrozić stabilności systemu finansowego, ogłoszenie nie zawiera informacji przewidzianej w lit. c).

16. W przypadku gdy instytucja nie spełnia całkowicie wymogu przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu, podlega ograniczeniom dotyczącym wypłat zysków określonym w art. 141 ust. 2 i 3.

W przypadku gdy te ograniczenia dotyczące wypłat zysków prowadzą do niezadowalającej poprawy poziomu kapitału podstawowego Tier I instytucji w świetle stosownego ryzyka systemowego, właściwe organy mogą przyjąć dodatkowe środki zgodnie z art. 64.

17. W przypadku gdy właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, podejmują decyzję o ustaleniu bufora w oparciu o ekspozycje w innych państwach członkowskich, bufor ten musi mieć jednakowy poziom w odniesieniu do wszystkich ekspozycji znajdujących się w obrębie Unii, chyba że jest ustalony w celu uznania wskaźnika bufora ryzyka systemowego określonego przez inne państwo członkowskie zgodnie z art. 134.

Artykuł 134

Uznawanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego

1. Inne państwa członkowskie mogą uznać wskaźnik bufora ryzyka systemowego ustalony zgodnie z art. 133 i mogą stosować ten wskaźnik bufora wobec instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie w przypadku ekspozycji w państwie członkowskim, które ustaliło ten wskaźnik bufora.
2. W przypadku gdy państwa członkowskie uznają wskaźnik bufora ryzyka systemowego dla instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie, powiadamiają o tym ERRS. ERRS niezwłocznie przekazuje powiadomienie Komisji, EUNB oraz państwu członkowskiemu, które ustala wskaźnik bufora ryzyka systemowego.
3. Podejmując decyzję w sprawie uznania wskaźnika bufora ryzyka systemowego, państwo członkowskie uwzględnia informacje przedstawione zgodnie z art. 133 ust. 11, 12 lub 13 przez państwo członkowskie, które ustala ten wskaźnik bufora.
- 3a. W przypadku gdy państwa członkowskie uznają wskaźnik bufora ryzyka systemowego dla instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie, ten bufor ryzyka systemowego można stosować łącznie z buforem ryzyka systemowego stosowanym zgodnie z art. 133, pod warunkiem że bufora te pokrywają różne rodzaje ryzyka.
W przypadku gdy bufora te pokrywają te same rodzaje ryzyka, zastosowanie ma wyłącznie bufor wyższy.

4. Państwo członkowskie, które ustala wskaźnik bufora ryzyka systemowego zgodnie z art. 133, może zwrócić się do ERRS o wydanie zalecenia określonego w art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 dla co najmniej jednego państwa członkowskiego, które może uznać wskaźnik bufora ryzyka systemowego.”;

30b) art. 136 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 136

Ustalanie wskaźników bufora antycyklicznego

1. Każde państwo członkowskie wyznacza organ lub podmiot publiczny (zwany dalej „wyznaczonym organem”), które są odpowiedzialne za ustalanie wskaźnika bufora antycyklicznego dla tego państwa członkowskiego.
2. Każdy wyznaczony organ oblicza co kwartał wartość odniesienia dotyczącą bufora, którą kieruje się przy ustalaniu wskaźnika bufora antycyklicznego zgodnie z ust. 3. Wartość odniesienia dotycząca bufora odzwierciedla w racjonalny sposób cykl kredytowy i ryzyko związane z nadmiernym wzrostem akcji kredytowej w państwie członkowskim, a także należyte uwzględnia specyfikę gospodarki danego państwa. Wartość ta opiera się na odchyleniach od długoterminowych tendencji w zakresie wskaźnika kredytów do PKB, z uwzględnieniem między innymi:
 - a) wskaźnika wzrostu akcji kredytowej w danym państwie, w szczególności wskaźnika odzwierciedlającego zmiany dotyczące wskaźnika kredytów przyznanych w danym państwie członkowskim do PKB;
 - b) wszelkich bieżących wytycznych stosowanych przez ERRS zgodnie z art. 135 ust. 1 lit. b).

3. Każdy wyznaczony organ co kwartał ocenia adekwatność wskaźnika bufora antycyklicznego dla swojego państwa członkowskiego oraz w razie potrzeby ustala go lub dostosowuje. Uwzględnia przy tym:
- a) wartość odniesienia dotyczącą bufora obliczoną zgodnie z ust. 2;
 - b) wszelkie bieżące wytyczne stosowane przez ERRS zgodnie z art. 135 ust. 1 lit. a), c) i d) oraz wszelkie zalecenia wydane przez ERRS w sprawie ustalania wskaźnika bufora;
 - c) inne zmienne, które wyznaczony organ uzna za istotne z punktu widzenia reagowania na cykliczne ryzyko systemowe.
4. Wskaźnik bufora antycyklicznego, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, instytucji, które mają ekspozycje kredytowe w tym państwie członkowskim, musi zawierać się w przedziale 0–2,5 %, przy kalibracji krokowej o 0,25 punktu procentowego lub o wielokrotność 0,25 punktu procentowego. Jeżeli jest to uzasadnione ze względów określonych w ust. 3, wyznaczony organ może ustalić wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie przekraczającym 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, do celu określonego w art. 140 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

5. W przypadku gdy wyznaczony organ ustala wskaźnik bufora antycyklicznego na poziomie powyżej zera po raz pierwszy lub w przypadku późniejszego podwyższenia przez wyznaczony organ obowiązującego poziomu wskaźnika bufora antycyklicznego, podejmuje on również decyzję co do daty, od której instytucje muszą stosować ten nowy podwyższony bufor do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego. Termin ten nie może być późniejszy niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia podwyższonego poziomu bufora zgodnie z ust. 7. W przypadku gdy data ta przypada wcześniej niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia podwyższonego poziomu bufora, taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania musi być uzasadniony wyjątkowymi okolicznościami.
6. Jeżeli wyznaczony organ obniża obowiązujący wskaźnik bufora antycyklicznego, to bez względu na to, czy jest on obniżony do zera czy nie, organ ten podejmuje również decyzję w sprawie zakładanego okresu, podczas którego nie przewiduje się wzrostu bufora. Ustalenia dotyczące takiego zakładanego okresu nie są jednak wiążące dla wyznaczonego organu.
7. Każdy wyznaczony organ ogłasza co kwartał ocenę wskaźnika bufora antycyklicznego i w stosownym przypadku przegląd, w drodze publikacji na swojej stronie internetowej. Ogłoszenie takie zawiera co najmniej następujące informacje:
 - a) mający zastosowanie wskaźnik bufora antycyklicznego;
 - b) odpowiedni wskaźnik kredytów do PKB i jego odchylenie od długoterminowej tendencji;
 - c) wartość odniesienia dotyczącą bufora obliczoną zgodnie z ust. 2;
 - d) uzasadnienie takiego wskaźnika bufora;
 - e) w przypadku podwyższenia wskaźnika bufora – datę, od której instytucje muszą stosować podwyższony wskaźnik bufora do celów obliczania ich specyficznego dla instytucji bufora antycyklicznego;

- f) w przypadku gdy data, o której mowa w lit. e), przypada wcześniej niż 12 miesięcy od daty ogłoszenia dokonanego zgodnie z niniejszym ustępem – odniesienie do wyjątkowych okoliczności uzasadniających taki krótszy termin rozpoczęcia stosowania;
- g) w przypadku obniżenia wskaźnika bufora – zakładany okres, podczas którego nie przewiduje się podwyższania wskaźnika bufora, wraz z uzasadnieniem tego okresu.

Wyznaczone organy podejmują wszelkie racjonalne kroki celem koordynacji terminu takiego ogłoszenia.

Wyznaczone organy każdorazowo powiadamiają ERRS o podwyższeniu lub obniżeniu wskaźnika bufora antycyklicznego oraz przekazują jej wymagane informacje określone w lit. a)–g). ERRS publikuje na swojej stronie internetowej wszystkie wskaźniki bufora, o których została powiadomiona, i związane z nimi informacje.”;

31) art. 141 ust. 1–6 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja, która spełnia wymóg połączonego bufora, nie dokonuje wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to jej kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym wymóg połączonego bufora nie byłby już spełniany.

2. Instytucja, która nie spełnia wymogu połączonego bufora, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie (MDA) zgodnie z ust. 4 i powiadamia właściwy organ o tej MDA.

W przypadku gdy zastosowanie ma akapit pierwszy, instytucja nie podejmuje żadnego z następujących działań przed obliczeniem MDA:

- a) dokonanie wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I;
- b) podjęcie zobowiązania do wypłaty wynagrodzenia zmiennego lub uznaniowych świadczeń emerytalnych bądź wypłata wynagrodzenia zmiennego, jeżeli zobowiązanie do wypłaty zostało podjęte w czasie, gdy instytucja nie spełniała wymogów połączonego bufora;
- c) dokonanie płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.

3. W przypadku gdy instytucja nie spełnia lub nie przekracza swojego wymogu połączonego bufora, nie dokonuje ona wypłaty zysków w wysokości przekraczającej MDA obliczoną zgodnie z ust. 4 w formie jakiegokolwiek działania, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) i c).

4. Instytucje obliczają MDA jako iloczyn sumy obliczonej zgodnie z ust. 5 i współczynnika określonego zgodnie z ust. 6. Od MDA odejmuje się kwoty wynikające z wszelkich działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c).

5. Suma, która ma zostać pomnożona zgodnie z ust. 4, składa się z:

- a) zysków z bieżącego okresu niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pomniejszonych o każdą wypłatę zysków lub każdą kwotę wypłaconą w następstwie działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;

powiększonych o

- b) zyski roczne niewłączone do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pomniejszone o każdą wypłatę zysków lub każdą kwotę wypłaconą w związku z działaniami, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;

pomniejszonych o

- c) kwoty, które byłyby należne jako podatek, gdyby pozycje określone w lit. a) oraz b) niniejszego ustępu zostały zatrzymane.

6. Współczynnik ustala się w następujący sposób:

- a) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia dowolnego z wymogów w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w pierwszym (tzn. najniższym) kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0;

- b) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia dowolnego z wymogów w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w drugim kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0,2;
- c) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w trzecim kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0,4;
- d) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na mocy art. 92 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w czwartym (tzn. najwyższym) kwartylu wymogu połączonego bufora, współczynnik ten wynosi 0,6;

Dolne i górne kresy poszczególnych kwartyli wymogu połączonego bufora oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Dolny kres kwartyli} = \frac{\text{Wymóg bufora wskaźnika dźwigni}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Górny kres kwartyli} = \frac{\text{Wymóg bufora wskaźnika dźwigni}}{4} \times Q_n$$

« Q_n » oznacza numer porządkowy danego kwartyli.”;

32) dodaje się art. 141a w brzmieniu:

„Artykuł 141a

Niespełnianie wymogu połączonego bufora

Uznaje się, że instytucja nie spełnia wymogu połączonego bufora do celów art. 141, jeżeli nie posiada funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w kwocie i o jakości, które są wymagane do jednoczesnego spełniania wymogu zdefiniowanego w art. 128 pkt 6) i każdego z następujących wymogów określonych w:

- a) art. 92 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy;
- b) art. 92 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy;

- c) art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy.”;

32a) po art. 141a dodaje się art. 141b i 141c w brzmieniu:

„Artykuł 141b

Ograniczenie dotyczące wypłat zysków w razie niespełniania wymogu bufora wskaźnika dźwigni

1. Instytucja, która spełnia wymóg bufora wskaźnika dźwigni na podstawie art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nie dokonuje wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I w zakresie, w jakim obniżyłoby to jej kapitał podstawowy Tier I do poziomu, przy którym wymóg bufora wskaźnika dźwigni nie byłby już spełniany.
2. Instytucja, która nie spełnia wymogu bufora wskaźnika dźwigni, oblicza maksymalną kwotę podlegającą wypłacie powiązaną z wskaźnikiem dźwigni (L-MDA) zgodnie z ust. 4 i powiadamia właściwy organ o tej L-MDA.

W przypadku gdy zastosowanie ma akapit pierwszy, instytucja nie podejmuje żadnego z następujących działań przed obliczeniem L-MDA:

- a) dokonanie wypłaty zysków związanej z kapitałem podstawowym Tier I;
- b) podjęcie zobowiązania do wypłaty wynagrodzenia zmiennego lub uznaniowych świadczeń emerytalnych bądź wypłata wynagrodzenia zmiennego, jeżeli zobowiązanie do wypłaty zostało podjęte w czasie, gdy instytucja nie spełniała wymogów połączonego bufora;
- c) dokonanie płatności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I.

3. W przypadku gdy instytucja nie spełnia lub nie przekracza swojego wymogu bufora wskaźnika dźwigni, nie dokonuje ona wypłaty zysków w wysokości przekraczającej L-MDA obliczoną zgodnie z ust. 4 w formie jakiegokolwiek działania, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) i c).
4. Instytucje obliczają L-MDA jako iloczyn sumy obliczonej zgodnie z ust. 5 i współczynnika określonego zgodnie z ust. 6. Od L-MDA odejmuje się kwoty wynikające z wszelkich działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c).
5. Suma, która ma zostać pomnożona zgodnie z ust. 4, składa się z:
 - a) zysków z bieżącego okresu niewłączonych do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pomniejszonych o każdą wypłatę zysków lub każdą kwotę wypłaconą w następstwie działań, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;powiększonych o
 - b) zyski roczne niewłączone do kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pomniejszone o każdą wypłatę zysków lub każdą kwotę wypłaconą w związku z działaniami, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) lub c) niniejszego artykułu;pomniejszonych o
 - c) kwoty, które byłyby należne jako podatek, gdyby pozycje określone w lit. a) oraz b) niniejszego ustępu zostały zatrzymane.

6. Współczynnik, o którym mowa w ust. 4, oblicza się w następujący sposób:

- a) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogów przewidzianych w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy służy pokryciu ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczający sposób uwzględnionego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 492 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w pierwszym (tzn. najniższym) kwartylu wymogu bufora wskaźnika dźwigni, współczynnik ten wynosi 0;
- b) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu przewidzianego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy służy pokryciu ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczający sposób uwzględnionego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 492 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w drugim kwartylu wymogu bufora wskaźnika dźwigni, współczynnik ten wynosi 0,2;
- c) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu przewidzianego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy służy pokryciu ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczający sposób uwzględnionego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 492 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w trzecim kwartylu wymogu bufora wskaźnika dźwigni, współczynnik ten wynosi 0,4;

- d) w przypadku gdy kapitał podstawowy Tier I utrzymywany przez instytucję, który nie jest wykorzystywany do spełnienia wymogu przewidzianego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy służy pokryciu ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczający sposób uwzględnionego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 492 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, znajduje się w czwartym (tzn. najwyższym) kwartylu wymogu bufora wskaźnika dźwigni, współczynnik ten wynosi 0,6.

Dolne i górne kresy poszczególnych kwartyli wymogu bufora wskaźnika dźwigni oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Dolny kres kwartyli} = \frac{\text{Wymóg bufora wskaźnika dźwigni}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Górny kres kwartyli} = \frac{\text{Wymóg bufora wskaźnika dźwigni}}{4} \times Q_n$$

« Q_n » oznacza numer porządkowy danego kwartyli.

7. Ograniczenia nałożone niniejszym artykułem mają zastosowanie wyłącznie w przypadku płatności, które prowadzą do obniżenia kapitału podstawowego Tier I lub do zmniejszenia zysków, i gdy zawieszenie płatności lub brak płatności nie stanowią niewykonania zobowiązania ani warunku wszczęcia postępowania w ramach procedury niewypłacalności mającej zastosowanie do danej instytucji.

8. W przypadku gdy instytucja nie spełnia wymogu bufora wskaźnika dźwigni i planuje wypłacić zyski podlegające podziałowi lub podjąć działania, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. a), b) i c), powiadamia o tym właściwy organ i przedstawia informacje wymienione w art. 141 ust. 8 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych, z wyjątkiem lit. a) ppkt (iii), oraz informację o L-MDA obliczonej zgodnie z ust. 4.
9. Instytucje posiadają zasady zapewniające poprawne obliczanie wysokości zysków podlegających podziałowi i L-MDA oraz są w stanie wykazać ich poprawność na żądanie właściwych organów.
10. Do celów ust. 1 i 2 wypłata zysków związana z kapitałem podstawowym Tier I obejmuje wszystkie elementy wymienione w art. 141 ust. 10.

Artykuł 141c

Niespełnianie wymogu bufora wskaźnika dźwigni

Uznaje się, że instytucja nie spełnia wymogu bufora wskaźnika dźwigni do celów art. 141b, jeżeli nie posiada kapitału podstawowego Tier I w kwocie, która jest wymagana do jednoczesnego spełniania wymogu określonego w art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy służy pokryciu ryzyka nadmiernej dźwigni w niewystarczający sposób uwzględnionego w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

32b) art. 142 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy instytucja nie spełnia wymogu połączonego bufora, lub, w stosownym przypadku, wymogu bufora wskaźnika dźwigni, przygotowuje ona plan ochrony kapitału i przedkłada go właściwemu organowi nie później niż pięć dni roboczych od dnia, w którym stwierdziła, że nie spełnia tego wymogu, chyba że właściwy organ zezwoli na dłuższy termin nieprzekraczający 10 dni.”;

33) []

34) w art. 146 skreśla się lit. a);

34a) po art. 159 dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ 1a CRD

Przepisy przejściowe dotyczące finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej

Artykuł 159a

Przepisy przejściowe dotyczące zatwierdzania finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej

Finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej istniejące w dniu [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy] występują o zatwierdzenie na mocy art. 21a niniejszej dyrektywy najpóźniej [dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy]. Jeżeli finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej nie wystąpi o zatwierdzenie najpóźniej [dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy], podejmuje się stosowne środki na podstawie art. 21a ust. 5.

W okresie przejściowym stosowania, o którym mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy dysponują – do celów nadzoru skonsolidowanego – wszelkimi niezbędnymi uprawnieniami nadzorczymi przewidzianymi w niniejszej dyrektywie, które otrzymały względem finansowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej podlegających zatwierdzaniu na mocy art. 21a.”;

35) w art. 161 dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Do dnia 31 grudnia 2023 r. Komisja przeprowadzi przegląd i sporządzi sprawozdanie dotyczące wdrożenia i stosowania uprawnień nadzorczych, o których mowa w art. 104 ust. 1 lit. j) i l), oraz przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują, najpóźniej 18 miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekażą Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [18 miesięcy + 1 dzień od wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Jednakże przepisy niezbędne do zapewnienia zgodności ze zmianami określonymi w art. 1 pkt 13) i 18) zawierające zmiany do art. 84 i 98 dyrektywy 2013/36/UE mają zastosowanie od dnia [dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy], a przepisy niezbędne do zapewnienia zgodności ze zmianami określonymi w pkt 32a) i 32b) mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2022 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli,

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący
